

06.2024
JG 28
#05

RANDKRANT

Maandblad over de Vlaamse Rand

FR-DE-EN
Traductions
Übersetzungen
Translations

Levenskunst met
Kim Gevaert en Ann Wauters

**'Ga ervoor, met
hart en ziel'**

SOPRAAN MARGAUX DE VALENSART
**'Als zangeres wil je
zingen, optreden'**

De Ijse, blauwe
schakel tussen de
Brabantse Wouden

VERKIEZINGEN 9 JUNI 2024
De standpunten

DE KETTING

Xavier Mushiète (29) uit Alseberg werd door Tine De Sauter aangeduid om **de ketting** voort te zetten. Mushiète is chef-kok in restaurant Kwadeplas in Sint-Genesius-Rode en een globetrotter.



INHOUD

- 06 Van Asse tot Zaventem
- 07 De maand
- 10 Figurandt
- 13 Markante figuren
- 21 Politieke tongen
- 23 Middenin
- 32 Gemengde gevoelens

'Ik ben een globetrotter'

Xavier Mushiète is afkomstig uit Alseberg en heeft Congolese roots. 'Mijn vader komt uit Congo, mijn moeder uit Nederland. 'Ik ben geboren in Halle en groeide op in Alseberg, waar we altijd hebben gewoond en waar ik naar Sint-Victor ging. We zijn thuis met vier kinderen: mijn zus, twee broers en ikzelf. Ik woon hier heel graag. In Alseberg kennen de burens elkaar. Nadat ik in het Sint-Victorcollege afstudeerde, volgde ik communicatiemanagement aan de Erasmushogeschool in Brussel, maar ik merkte dat ik liever in de keuken stond. Daarom volgde ik kokschool aan het COOVI in Anderlecht. Een job in de keuken ligt mij.'

Stilzitten staat niet in zijn woordenboek. 'Ik heb al geproefd van heel wat landen en culturen. Ik ben altijd onderweg en reisde al naar Burkina Faso, Congo, Mexico, Zuid-Amerika. Ik heb gewerkt in een restaurant in Mexico. Ik had plannen om verder te reizen naar Argentinië, maar toen kwam corona en was niets meer mogelijk. In feite ben ik een globetrotter die zich in verschillende culturen thuisvoelt. Nu woon ik met twee huisgenoten vlakbij de Elsemheide. Zeer aangenaam. Mijn familie is trots op wat ik met Kwadeplas uit de grond heb gestampt.'

Elkaar aanvullen

Kwadeplas is het restaurant dat Mushiète, samen met Ian, na corona heeft opgestart. Voordien was de gerestaureerde hoeve een ijssalon. 'Ian staat in voor de bediening, ik werk in de keuken. Ian was eerder aan de slag

in het Gravenhof in Dworp en Alzenbar in Alseberg. Ik werkte verschillende jaren in de keuken van Bistro Vincent, Bistro Teirlinck, Boelekewis en in een restaurant in Mexico.'

'Verse producten zijn belangrijk in mijn keuken. Ik experimenteer er graag mee. We bieden kwaliteitsvolle, lokale producten aan en steken de Belgische kost in een nieuw jasje. Kwadeplas heeft Belgische klassiekers op de kaart, zoals stoofvlees of ribbetjes, maar je kan ook gewoon iets komen drinken. Het is hier overigens heel fijn om te wandelen. Je hebt de Hof Ten Hout-wandeling die door het Waterloooveld gaat. Binnenkort zou de gemeente aan de overzijde een rolstoeltoegankelijke speeltuin bouwen. Ook het restaurant is rolstoeltoegankelijk.'

Grenzen opzoeken

Wanneer Mushiète niet achter de kookpotten staat, maakt hij tijd om met de vrienden op stap te gaan. 'Café de Cult – zoals wij het noemen – in Alseberg is onze stek. Het is de bar van het cultuurcentrum de Meent. Ik ga ook graag naar het Gildenhuis in Dworp. Op restaurant ga ik naar De Post in Linkebeek of de Drie Fonteynen in Beersel.' Daarnaast doet hij aan crossfit. 'Dat is afzien, maar ik heb dat nodig. Crossfit is eigenlijk een ingekorte, intensieve fitnesssessie. Je gaat een uur ontzettend hard en constant in het rood. Belangrijk is wel dat je goed opwarmt en stretcht om blessures te vermijden.' ●

TEKST Joris Herpol – FOTO Filip Claessens

CULTUUR

Dwalen door de tijd

Het voordeel van het Kasteel van Gaasbeek is dat je er altijd naar kan terugkeren, want je bent er nooit mee klaar. Ook niet na 800 jaar. Ook niet nu de museumcollectie een nieuwe scenografie kreeg.

UIT IN DE RAND

EN OOK

- 06 Gemeentefonds
Het onderzoek
- 09 Jonge wind: Joke Vekemans
'De truc? Balans vinden'
- 12 Op verkenning
Wat vertelt het Lintbos ons?
- 22 Water en wijn
Jumelage in de Rand
- 31 Door mijn lens
Een beeld van de Rand

VERDELING RandKrant juni wordt bus-aan-bus verdeeld in Grimbergen, Vilvoorde, Machelen, Zaventem, Kraainem, Wezembeek-Oppeem, Tervuren, Overijse en Hoeilaart.

24



@RANDKRANT

'Op Couleur Café heb ik me altijd het best vertegenwoordigd gevoeld'

Zijn langspeeldebuut voorstellen op Couleur Café, het festival dat hij als kind van de diaspora met zijn ouders bezocht, het is opnieuw een stap in de carrière van zanger-rapper Swing.

26



17



04



43 jaar Gordel

Op zondag 1 september trekt de Gordel door de Rand. Wat in 1981 begon als een politiek burgerinitiatief met sportieve inslag, is nu eerder een sportief evenement met politieke bijklank. In de jaren negentig en tweeduizend was het ook een massaevenement dat zijn gelijke niet kende. Gordels vast voor een terugblik.

Blauwe schakel tussen de Brabantse Wouden

De vallei van de IJse verbindt het Zoniënwoud met de bossen van het Meerdaalwoud en Heverleebos. De IJse werd vroeger meermaals rechtgetrokken, overweld en verplaatst. Vandaag krijgt ze op heel wat plekken weer meer ruimte.



Blauwe schakel tussen de Brabantse Wouden

De vallei van de IJse verbindt het Zoniënwoud met de bossen van het Meerdaalwoud en Heverleebos. De IJse werd vroeger meermaals rechtgetrokken, overweld en verplaatst. Vandaag krijgt ze op heel wat plekken weer meer ruimte.

TEKST Luc Vander Elst – FOTO Filip Claessens

De IJse ontspringt in het Zoniënwoud in Hoeilaart. Als een smalle gracht die soms nauwelijks water bevat, begint ze aan haar tocht naar Neerijse, waar ze in natuurgebied de Doode Bemde uitmondt in de Dijle. De rivier loopt van vijver naar vijver en de eerste vijver op haar loop is de Ganzenpootvijver, zo genoemd naar de vorm die lijkt op de drie 'tenen' van een ganzenpoot. Vanaf dan krijgt de waterloop volume in het Zoniënwoud.

Bij de Keizer Karelvijver passeert de IJse de

onthalpoort Groenendaal met het kasteel van de priorij van Groenendaal, het arboretum en het Bosmuseum van het Agentschap voor Natuur en Bos. Voorbij Groenendaal meandert ze vrij natuurlijk via vijvercomplexen door het Zoniënwoud om in Hoeilaart uit te komen bij enkele poelen. Bij de Engelselaan verdwijnt de rivier onder de grond, vlakbij een molenhuis dat er op de IJse stond. Het gebouwtje uit 1662 hoorde ooit toe aan de priorij van Groenendaal, maar functioneerde

amper 25 jaar als watermolen. Een 'gebrek aan water' veranderde de bestemming nog voor het einde van de 17e eeuw. Vandaag is het een woonhuis dat in 1989 werd gerestaureerd. Van de oorspronkelijke inrichting of het waterrad is geen spoor meer.

Kasteel van Hoeilaart

Vanaf de Engelselaan tot bij het Jan van Ruusbroecpark wordt de bewegingsvrijheid van de rivier sterk ingeperkt: ofwel is ze overweld, ofwel vormt ze in een strak keurslijf de grens tussen de private achtertuinen. Het wordt complex om ze hier de ruimte te geven die ze nodig heeft. In het Jan van Ruusbroecpark kan ze weer meanderen. Hier huisvest het Kasteel van Hoeilaart de gemeentediensten. Het neogotische kasteel stamt uit 1858 en is al ruim honderd jaar eigendom van de gemeente. Naast het kasteel ligt de voormalige 17e-eeuwse kasteelhoeve van het Hof Ter Heyde met daarnaast de Onze-Lieve-Vrouwekapel. Je vindt er ook nog twee oude gietijzeren wegwijzers. In 1895 werd de Touring Club van België opgericht, oorspronkelijk om 'het gebruik van rijwielen op de openbare weg te promoten'. Een afdeling van de Touring Club was verantwoordelijk voor de blauw-witte wegwijzers. Ze staan hier niet meer op hun oorspronkelijke plaats, maar ze zijn wel mooi bewaard gebleven.

Nero

Net voor het voormalige station van Hoeilaart gaat de IJse weer volledig ondergronds. Het station is een mooi voorbeeld van een tramstation van de Buurtspoorwegen uit het einde van de 19e eeuw. Het kwam er op vraag van de serristen. Die hadden op het einde van de 19e eeuw nood aan goederentransport om steenkool, meststoffen en druiven van en naar Brussel-Zuid te kunnen vervoeren. Op 15 juli 1894 werd de tramlijn feestelijk ingehuldigd. In het Interbellum bloeide de druiventeelt volop; het station verwerkte dagelijks 50 tot 90 goederenwagens. In juni 1958 reed de goederen-tram er voor het laatst. Striptekenaar Marc Sleen bracht het station vanaf 1990 weer onder de aandacht door het te gebruiken als thuisbasis voor Nero. Sedert 1998 vind je er het Nerocafé met een permanente tentoonstelling van 69 tekenplaten met taferelen uit de gelijknamige stripreeks.

Desbeck

Bij de sporthal wordt de rivier weer zichtbaar. De gemeente legde er een nieuwe speeltuin aan met een mooi terrasje bij de IJse, plaats voor een wadi en een kans op wat meer beleving aan het water, al blijft de rivier hier wel gevangen in een zeer smal en diep uitgesneden stenen karkas. Zo bereikt de waterloop het voormalige bedrijf Desbeck, waar ze achteraan maar een beperkte ruimte toegemeten krijgt. De site-Desbeck staat ondertussen al jaren leeg. Ernest Desbeck richtte er in 1908 een kleine ijzergieterij op. De druiventeelt had immers ijzerstructuren nodig om serres te kunnen bouwen. De gieterij groeide snel en werd vooral bekend om zijn riooldeksels van Fonderies E. Desbeck-Hoeilaart.

De ijzergieterij wordt gesloopt en de gemeente wil er een kmo-zone van maken. De site is op het gewestplan opvallend

“ De IJse loopt heel smal en diep uitgesneden tussen twee kasseien muren, maar ze is op zijn minst niet langer overwelfd.

geïsoleerd ingekleurd als bedrijvzone in een volledig groene omgeving. Dat is inderijd waarschijnlijk gedaan om de bestaande toestand te regulariseren. Vandaag zou de zone een uitstekende groene wandelverbinding kunnen worden vanuit het centrum van Hoeilaart naar de natuurgebieden van de IJsevallei. Welke ontwikkeling er ook komt, er zou in elk geval veel aandacht moeten gaan naar meer ruimte voor de waterloop, extra mogelijkheden voor waterbuffering en een betere en veiligere doorwandel- en doorfietsbaarheid. Daar hebben zowel ecologie, economie als bewoners baat bij.

Nieuw natuurpark

Vanaf de site-Desbeck gaat het geleidelijk aan naar het natuurgebied Ten Trappen, bijna 20 ha groot. Het was decennialang in privéhanden en het oogt vandaag eerder troosteloos, maar biedt veel kansen om de IJse ruimte te geven in een nieuw natuurpark. De Vlaamse Landmaatschappij (VLM) heeft in dat gebied de meeste gronden aangekocht en de herinrichting van het gebied staat op stapel. De

vroegere viskweekvijvers worden ecologisch ingericht. Enkele vijvers worden omgevormd tot moerasbos. Om de wandelmogelijkheden in het gebied te verbeteren, komen er drie bruggen, onverharde bospaden en een nieuwe vogelkijkwand. Jammer genoeg verschuilt de gemeente zich achter die inrichtingsplannen om de site-Desbeck toch nog te ontwikkelen als kmo-zone. Bouwen in een natte vallei blijft uit den boze en de sloop van de site-Desbeck is juist een mooie kans om de vallei beter te wapenen tegen de overvloedigere neerslag die we de volgende decennia mogen verwachten. Al ziet het er naar uit dat dit verhaal een ‘gemiste kans’ zal worden.

Faunapassage

Wat verder scheidt de E411 Ten Trappen van het natuurreserveaat Paardenwater, in beheer bij Natuurpunt. Omdat de autosnelweg hier een ecologisch waardevol gebied in tweeën snijdt, krijgen de twee tunnels onder de snelweg een faunapassage. Zo brengt de IJse ons in het centrum van Overijse, eerst in de vrij grote Potvijver, die ook is aangekocht door de VLM en binnenkort zijn make-over krijgt: natuurlijke inrichting, annex vogelkijkwand en houten wandelpad op de oever.

Wat verderop vinden we in het centrum van Overijse de watermolen van Overijse en de Vuurmolen, elk aan een kant van de IJse. De watermolen wordt vermeld vanaf de 15e eeuw als een graanmolen. Die functie behield hij tot in 1968 en vanaf 2003 levert de molen elektriciteit. De Vuurmolen aan de overkant huisvest vandaag de gemeentediensten. Vanaf 1902 was het een industriële graanmaalterij die actief bleef tot in de jaren 1960.

In het centrum heeft de gemeente Overijse de voorbije jaren heel wat inspanningen gedaan om de IJse open te leggen en ruimte te geven, voor zover dat kon. De toestand blijft redelijk stenig en de IJse loopt heel smal

en diep uitgesneden tussen twee kasseien muren, maar ze is op zijn minst niet langer overwelfd. Voorbij het centrum van Overijse komen we bij het domein van kasteel d'Isque, eigendom van het gemeenschapsonderwijs. De voormalige visvijver werd onlangs een natuurlijke vijver en de IJse zelf kreeg opnieuw een open bedding. Het park is publiek toegankelijk en kreeg een natuurlijke inrichting. De restanten van het voormalige jachtpaviljoen zijn zichtbaar en bewaard voor de toekomst.

Een voetbalveld asphalt

Vanaf hier blijft de IJse langs de Dreef lopen in een redelijk rechtlijnig keurslijf tot bij de IJsevijvers en het kampeerterrein Welcome. De IJse loopt door de redelijk vervuilde vijvers, maar ook hier staan nieuwe projecten op stapel om zowel de vijvers als de IJse beter in te richten en meer ruimte te geven. Ook aan de overkant van de Blekersstraat blijft de IJse pal door de vijver lopen. Die vijvers heeft de VLM inmiddels aangekocht. Ze worden binnenkort heringericht en de IJse krijgt er weer haar eigen loop.

Wat verderop werden de Meeuwenlaan en de Zwanenlaan onthard. In de jaren 1960 wou de gemeente hier een wijk bouwen waarvoor de straatinfrastructuur toen al werd aangelegd. Het project kwam er evenwel nooit en eind 2022 verdween hier een halve hectare asphalt, de grootte van een voetbalveld. Het terrein is deels opnieuw afgegraven tot het oorspronkelijke niveau en kan zich de komende jaren voort ontwikkelen tot broekbos. Na de herinrichting van de laatste vijvers op het grondgebied van Overijse kun je vanaf hier weldra een wandeling maken door het natuurreserveaat IJsebroeken. Vanaf de volgende bocht in de Dreef verlaat de IJse de Rand en via Huldenberg gaat ze op weg naar de Dijle. ●

DE Blaues Bindeglied zwischen den Brabanter Wäldern

Diesen Monat unternehmen wir eine faszinierende Reise entlang der IJse. Das Tal der IJse verbindet den Zonienwald mit den Wäldern des Meerdaal-Waldes und des Heverlee-Waldes. Die IJse wurde früher mehrmals begründet, überwölbt und verlegt. Heute bekommt sie an vielen Stellen wieder mehr Platz. Die IJse entspringt in Hoeilaart. Sie beginnt als schmaler Graben, der auf seinem Weg nach Neerijse manchmal kaum Wasser führt. Dort mündet sie im Naturschutzgebiet Doode Bemde in die Dijle.



© ft

① Vilvoorde

Meer geld naar de Rand?

VLAAMSE RAND 23 van de 27 scenario's tot hervorming van het Gemeentefonds, die het Steunpunt Bestuurlijke Vernieuwing uitstekende in opdracht van Vlaams minister van Binnenlands Bestuur Gwendolyn Rutten (Open Vld), leveren de gemeenten uit de Vlaamse Rand meer inkomsten op. De regio kaartte de afgelopen decennia meermaals de immense uitdagingen aan in verhouding tot de beperkte middelen uit het fonds. Liefst 6 van de 11 Vlaamse gemeenten die per inwoner het minst uit het fonds krijgen, situeren zich in Vlaamse Rand. Sint-Genesius-Rode ontvangt met 139 euro per inwoner het minst. Steden als Gent en Antwerpen krijgen met respectievelijk 1.506 en 1.498 euro meer dan tien keer zoveel, hetgeen Rutten in het Vlaams parlement verleide tot de uitspraak dat er eerder sprake is van een 'grootstedenfonds' dan van een 'gemeentefonds'. Via het Gemeentefonds wordt jaarlijks 3,1 miljard euro verdeeld, goed voor één vierde van de totale inkomsten van lokale besturen.

59% van het totale bedrag wordt verdeeld op basis van objectieve

parameters zoals het hebben van een centrumfunctie, fiscale draagkracht en het aantal leefloontrekkers. De resterende 41% komt via voorafnames toe aan de centrumsteden, provinciesteden en kustgemeenten. De burgemeesters van Halle-Vilvoorde vroegen daarom een tijd geleden, om naar analogie met de kustregio, erkend te worden als Vlaamse Randregio zodat ook zij kunnen profiteren van die voorafnames. Als het aan Rutten ligt, worden ook de middelen van de voorafnames voortaan verdeeld op basis van objectieve criteria. 'Ik kan niet uitleggen waarom Roeselare een centrumstad is en Vilvoorde niet.' Daarnaast moeten volgens de minister de lokale noden worden geactualiseerd. De huidige verdelingscriteria dateren van 2002. 'De Vlaamse Rand bijvoorbeeld ziet er momenteel helemaal anders uit dan twintig jaar geleden.' Het wordt bij de onderhandelingen voor een nieuwe Vlaamse regering uitkijken wat er uit de bus komt en hoe de verliezers gecompenseerd worden. Naargelang het scenario loopt het verliesbedrag op tot bijna 800 miljoen euro. -LVH

Leven voor twee

WEMMEL Anderhalf jaar na het overlijden van zijn geliefde Nicole heeft Hugo Sigal een boek geschreven over hoe hij dat grote verlies verwerkt. In november 2022 overleed *Colleke* onverwacht na een val van de trap. In *Leven voor twee* vertelt Hugo over de dood van zijn vrouw en hoe hij omgaat met dat rauwe verdriet. 'Het gaat intussen vrij goed met me, maar ik heb echt heel diep gezeten', zegt Hugo Sigal. 'De pijn en het gemis waren zo groot, ik was echt wanhopig. Vrij snel stapte ik naar een rouwtherapeut. Dat heeft me enorm geholpen. Dat is ook het advies dat ik aan andere mensen wil geven: wacht niet te lang met professionele hulp als dat nodig is. Er zijn mensen die je goed kunnen begeleiden in die verschrikkelijk zware periode waar je door moet.' In het boek blikt Sigal terug op die periode samen met rouwtherapeut Marleen Vertommen. Zij toonde hem hoe hij verder kon gaan, en hoe hij Nicole in gedachten kon meedragen. 'Mezelf heruitvinden leek eerst beangstigend, maar terwijl ik erover nadacht, deed het me deugd. Het verdriet is geen obstakel meer om ook nog met andere dingen bezig te zijn. Dat wens ik ook andere mensen toe die iets gelijkaardigs meemaken. Ik hoop dat het boek voor herkenning kan zorgen en hen kan helpen.' -TD

📖 *Leven voor twee* van Hugo Sigal is verschenen bij uitgeverij Pelckmans.

②



© dt



© f.c.

Hallerbos

Natuur in de buurt

VLAAMS-BRABANT De provincie Vlaams-Brabant lanceerde onlangs met *Buur Natuur* een nieuwe campagne om natuurgebieden te promoten. Op een online platform vinden bezoekers een digitale kaart met daarop 10 Vlaams-Brabantse natuurgebieden, waaronder ook het Hallerbos, de Birrebeekvallei in Meise, De Bomputten in Vilvoorde en Zemst, en de Kesterheide in Gooik. 'Wie doorklikt, krijgt uitgebreide info over het gebied', legt gedeputeerde voor Leefmilieu Bart Nevens (N-VA) uit. 'Via een app op de smartphone krijg je op bepaalde plaatsen tijdens de wandeling door de gebieden meldingen met interessante weetjes. Zo willen we Vlaams-Brabanders de verrassende natuurgeheimen bij hen om de hoek laten ontdekken en ervoor zorgen dat ze weten wie hun koesterburen zijn. Op pad gaan in een natuurgebied in de buurt was nog nooit zo plezant.' - TD

www.vlaamsbrabant.be/buurnatuur

Nieuwe bestemming voor kerk

STROMBEEK-BEVER De kerkfabriek van Strombeek-Bever heeft de knoop doorgemaakt over de bestemming van de Sint-Amandskerk. Het kerkgebouw wordt behouden voor erediensten, maar krijgt tegelijkertijd een nieuwe invulling als bibliotheek. Naast de bibliotheek zal een liturgische ruimte worden ingericht voor een 80-tal mensen. De inwoners van Strombeek-Bever worden mee betrokken bij de uitwerking van het project. Het kerkgebouw moet eerst nog een grondige renovatie ondergaan. Onder meer de boogstructuur van het dak is in slechte staat. Meer dan vijftig ontwerp bureaus en architecten dienden hun kandidatuur in. In het najaar wordt een van hen geselecteerd om werk te maken van het ontwerp voor de integratie van de bib in de historische context van de kerk. - TD

© d.i.



© d.i.



- Dertien milieuorganisaties en bewonersgroepen tekenden beroep aan tegen de milieuvergunning voor Brussels Airport. Ook Brussels Airlines gaat in beroep tegen de vergunning.
- In het centrum van **Strombeek-Bever** is een grote fietszone ingevoerd.
- De herinrichting van het noordelijke deel van Ring rond **Brussel** zal in totaal zo'n 3,5 miljard euro kosten of zo'n miljard meer dan in 2021 werd begroot.
- De politiezone **Vilvoorde-Machelen** (VIMA) heeft zijn intrek genomen in het nieuwe politiecommissariaat aan de Schaarbeekleie.
- De vroegere muziekacademie van **Groot-Bijgaarden** wordt via een concessie ter beschikking gesteld aan 3WPlus voor de uitbating van een nieuw kinderdagverblijf vanaf 2025.
- Met een gezamenlijke zwerfvuilcampagne hebben 2.281 vrijwilligers uit **Beersel, Dilbeek, Halle, Sint-Pieters-Leeuw en Ternat** 500 km straten opgeruimd.
- Op de Kalkoven in **Asse** startte het Agentschap Wegen en Verkeer met de afbraak van enkele leegstaande panden op het tracé van de Rondweg.
- De Vlaamse regering trekt bijna een half miljoen euro extra uit voor de atletiekpiste in **Huizingen**.
- De langverwachte restauratie van de beschermde pastorie in **Linkebeek** zou dit jaar van start kunnen gaan.
- Student-ondernemer Ruben Van Geenberghe (22) uit **Meise** won verschillende innovatieprijzen voor het op de markt brengen van zijn verstelbare remhendel voor (kinder)fietsen.

Gordel jij mee?

VLAAMSE RAND Op zondag 1 september sluiten we de zomer af met een fijne familiedag tijdens de Gordel. Wie mee wil gordelen, kan terecht in het Provinciedomein in Huizingen of in focusgemeente Dilbeek. Vanuit die plaatsen vertrekken fiets- en wandeltochten waarmee de gordelaars de Vlaamse Rand kunnen ontdekken. Voor wie het iets uitdagender mag, zijn er de Gordelpeletons. Wie liever de klassieke 100 km op zijn eentje en op eigen tempo aflegt, kan dat uiteraard ook. De Gordel gaat steeds op zoek naar nieuwigheden. Zo staan er veldritteninitiatieven op het programma en worden er gravelroutes aangeboden. Dilbeek trekt de kaart van de Urban Sports. Denk aan panna voetbal en skateboarden. Maar kom het vooral zelf ontdekken! Voor alle details over het programma en inschrijving verwijzen we naar www.degordel.be

- In **Merchtem** is een koppeltje ijsvogels aan het broeden in de nieuwe ijsvogelwand die vrijwilligers van Natuurpunt aanlegden aan de oevers van de vijver aan de Neerkamstraat.
- In de nestkast van de abdijtoeren in **Grimbergen** zijn voor de tiende keer drie slechtvalkjes geboren.
- De publieke ruimte van het stadsvernieuwingsproject Watersite in **Vilvoorde** wordt dit najaar heraangelegd met verschillende pleinen en parken.
- Brussel Mobiliteit legt een nieuw fietspad aan op de Woluwelaan tussen de gewestgrens en de kruising met de Emile Vanderveldelaan in **Sint-Lambrechts-Woluwe**.
- In **Zaventem** zijn dertien wandelussen uitgestippeld en ingewandeld, waarvan de Groene 30 de mooiste plekjes van de gemeente met elkaar verbindt.
- In **Kraainem** waren er in 2023 elf meldingen van gespotte everzwijnen of schade aangebracht door de dieren. Dit jaar zijn dat er al tien.
- De Werkvennootschap plant in 2025 de aanleg van een nieuwe fietsweg die **Wezembeek-Oppem** met Brussel verbindt.
- De gloednieuwe fietsnelweg F205 langs de Terhulpsessesteenweg (N275) in **Hoeilaart** is volledig afgewerkt.
- Het parket, het arbeidsauditoraat en de Federale Politie **Halle-Vilvoorde** vierden hun tienjarig bestaan.
- Vanaf volgend schooljaar richt de gemeentelijke academie van **Grimbergen** beiaardlessen in.
- Meer dan 2.000 inwoners van **Dilbeek** namen afgelopen maanden deel aan de grote burgerbevraging van de gemeente.
- In **Overijse** zijn drie nieuwe bewegwijzerde mountainbike-routes in gebruik genomen.
- Wie in **Kraainem** wil autodelen, kan terecht op het Vredeplein, waar sinds begin mei twee elektrische deelwagens ter beschikking staan.
- **Meise** organiseert de verkiezing De Mooiste Boom van Meise.
- De werken aan de Leonardtunnel zitten op schema. Volgens het Agentschap Wegen en Verkeer zal er nog tot oktober 2024 verkeershinder zijn voor iedereen die vanuit **Zaventem** komt en richting Waterloo rijdt. – JH



© di



Waterbus voor woon-werkverkeer

VILVOORDE De vijftien Vlaamse en Brusselse instanties die binnen het project Buda+ werken aan een nieuwe toekomst voor de oude bedrijfzone Buda willen een volwaardige waterbus die pendelaars van en naar de hoofdstad brengt. Onder meer Vilvoorde, Machelen, Stad Brussel en de provincie Vlaams-Brabant zijn vragende partij voor zo'n waterbus voor woon-werkverplaatsingen. 'Het potentieel van het Zeekanaal Brussel-Schelde als duurzaam en efficiënt transportmiddel is evident', klinkt het bij de vijftien partners. 'Dat wordt dagelijks bewezen voor het goederentransport en tijdens de zomermaanden met de Waterbus voor recreatief en toeristisch gebruik. Wij vragen echter een meer ambitieus gebruik van het Zeekanaal voor personenvervoer.' De vijftien partners willen dat op korte termijn wordt onderzocht hoe zo'n passagiersvervoer tussen de hoofdstad en de Vlaamse Rand gerealiseerd kan worden. 'Er wordt in eerste instantie gekeken naar het traject Vilvoorde-Brussel. Van Asiat Park in Vilvoorde tot Metro IJzer in Brussel bedraagt de afstand ongeveer 11 km. De Vlaamse overheid moet volgens ons samen met de lokale besturen alles op alles zetten om duurzame verkeersmogelijkheden te voorzien. Een snelle waterbus tussen de hoofdstad en de Rand is er daar één van.' – TD

Animo in stationsgebouw

SINT-GENESIUS-RODE Jeugdhuis Animoro kan op zijn vertrouwde stek in het stationsgebouw van Sint-Genesius-Rode blijven. Vzw 'de Rand' neemt, op vraag van Vlaams minister van de Vlaamse Rand Ben Weyts (N-VA), het gebouw voor de komende vijftig jaar in erfpacht van de NMBS. 'We zijn blij dat de jongeren van Jeugdhuis Animoro zo zekerheid hebben over hun toekomst', zegt Jo Van Vaerenbergh, algemeen directeur van vzw 'de Rand'. De vzw kreeg extra middelen ter beschikking uit het Vlaamse Randfonds. Met dat geld zal de erfpacht worden betaald en kan er ook geïnvesteerd worden in de renovatie van het gebouw. 'De bedoeling is om ook andere initiatieven een plek te geven in het gebouw', zegt Van Vaerenbergh. 'Zo denken we bijvoorbeeld aan een project rond sociale economie.' Ook de gemeente Sint-Genesius-Rode was vragende partij om het stationsgebouw in erfpacht te nemen. 'We zijn het dus niet geworden, maar uiteindelijk zijn we heel tevreden dat jeugdhuis Animoro in het stationsgebouw kan blijven', reageert Pierre Rolin, burgemeester van Sint-Genesius-Rode. 'De ligging is zeer goed voor het jeugdhuis. We hopen dat er in de toekomst ook fijne, andere activiteiten zullen kunnen plaatsvinden.' – TD



© di

‘De truc? Balans vinden’

Joke Vekemans (21) woont al heel haar leven in Moorsel. Haar passie voor muziek ontstond in de plaatselijke Koninklijke Harmonie Sint-Jozef. Daarnaast is ze actief in de lokale jeugdbeweging JoKriMo.

TEKST Michaël Bellon – FOTO Filip Claessens



Sinds 2020 studeert het jonge talent hobo aan LUCA School of Arts in Leuven, en doet ze haar best om professioneel muzikant te worden.

Welk voorwerp zou je niet kunnen missen, behalve je smartphone?

‘Mijn hobo. Hobo spelen, is mijn grootste passie. Ik kan er mij compleet in verliezen. Het brengt me veel vreugde wanneer het goed gaat. Ik ben het zo gewoon om zowat elke dag op mijn hobo te spelen, dat ik mij geen leven meer kan inbeelden zonder.’

Wat wil je later worden?

‘Mijn grootste droom is het maken als professioneel muzikant. Ik zou ook graag muziekles willen geven, in een muziekschool bijvoorbeeld. Een combinatie lijkt mij ideaal: mensen ontroeren of entertainen door de muziek die ik speel, en kinderen de magie van muziek laten ontdekken.’

Wat was er vroeger beter?

‘Het leven zonder gsm en sociale media. Zonder gsm en sociale media moest je niet de hele tijd bereikbaar zijn. Je kreeg niet om elf uur ’s avonds nog een mail in verband met een taak die de volgende dag af moet zijn...

Je kon alles meer gescheiden houden. Vrije tijd en vakantie waren effectief vrije tijd en vakantie. De grenzen tussen school en werk werden veel minder overschreden. Ik weet dat er ook heel veel voordelen aan zijn, maar toch ook veel nadelen.’

Wanneer ervaar je echte geluksmomenten?

‘Wanneer ik hobo speel. Of wanneer ik met familie of vrienden samen ben. Wanneer ik alleen in mijn bed naar een film of serie kijk met een goed zakje chips. Of wanneer ik een boek lees met een koffie. Het hangt er van af in wat soort bui ik ben. Hobo spelen is mijn passie, maar soms moet je even pauzeren om het enthousiasme te bewaren. De truc is een balans te vinden tussen al deze dingen. Ik merk dat als ik een paar dagen slechts op één zaak focus ik mij mentaal minder begin te voelen. De momenten waar ik het gelukkigst ben, is op vakantie. Dan kan ik even alles achterlaten en alle zorgen loslaten. Nieuwe culturen en plaatsen zien, is iets dat mij enorm gelukkig maakt.’

Welk(e) serie, muziek, boek, beeld,... wil je iedereen aanraden?

‘Mijn lievelingsserie aller tijden is *Supernatural*. Het is zonder te overdrijven

een serie die een enorme impact op mijn leven heeft gehad. Het is een fantasy- en horrorserie die gaat over twee broers die op alle soorten monsters jagen, met natuurlijk heel wat familiedrama. Er zijn wel 15 seizoenen van gemaakt, dus als je eraan begint, duurt het wel even voor je alles hebt gezien.’

Wat is de mooiste plek in je omgeving?

‘Mijn woonplaats Moorsel is een zeer mooie plek. Het ligt in de natuur. We hebben verschillende velden waar je de zonsondergang of -opgang kan waarnemen, met heel mooie planten en bomen die een soort magisch gevoel geven wanneer ze in bloei staan. Het is dus moeilijk om daar dé mooiste plaats uit te kiezen, maar als het toch moet, kies ik *de boom in de Voskapelstraat*. Dat is een veldweg waar mijn oma woont en waar ik veel herinneringen aan heb. Op het veld kan je prachtige zonsondergangen meemaken. Het veldweggetje gaat ook over in het bos, waardoor je dus aan de ene kant veld hebt en aan de andere kant bos. Ik ging er met mijn neven en nichten altijd patatten rapen en ik heb er vaak gewandeld. Met de jeugdbeweging kwamen we daar regelmatig in het bos spelen. Het is een vertrouwde plek die mij tot rust brengt.’ ●

‘Als zangeres wil je zingen, optreden’

Een warme, volle stem met een donker timbre, een fuchsiaroze jurk en een sterke presence. Herinner je Margaux de Valensart (32) nog, de Belgische sopraan die vorig jaar in de halve finale van de Koningin Elisabethwedstrijd stond?

TEKST Anne Peeters – FOTO Filip Claessens

Hoe wordt een meisje uit Wemmel een operazangeres?

‘Tja, hoe? Ik kom eigenlijk niet uit een typisch muzikaal gezin. We zijn met vier kinderen en slechts één zus speelde viool. Ik ging zoals zo veel vriendjes en vriendinnetjes gewoon naar de muziekschool en koos voor trompet; bugel om precies te zijn. Ik wou een instrument kunnen bespelen. Eigenlijk wou ik het liefst jachthoorn leren, maar dat ging niet aan de academie in Wemmel. In het begin heb je alleen een mondstuk nodig, maar ik leerde snel en dus werd er een tweedehands instrument gekocht. Helaas, hoe gaat dat dan? Ik speelde graag, maar ik droeg een beugel en dat deed pijn. Je gaat puberen en je wil niet meer. Dus ik stopte. Maar: ik had ook al altijd graag gezongen en vrienden haalden mij over om naar de zangles te komen. Ik begon te zingen bij Greet Theuns aan de academie in Wemmel. En zo werd een zangeres geboren ... Het was hard in het begin. Ik had moeite met de hoge noten. Greet liet me mezzo aria’s zingen. Het heeft een hele tijd geduurd vooraleer ik mijn hoogte had ontdekt, maar opeens lukte het: ik was een

sopraan. Ik ben meer een lyrische sopraan, mijn timbre is iets donkerder.’

Het is een lange, moeilijke weg om een topzangeres te worden. Wie waren jouw helden? Wie was belangrijk op jouw pad?

‘Al mijn leraren. Uiteindelijk heb ik acht jaar gestudeerd. Eerst aan de academie in Wemmel bij Greet Theuns, daarna privélessen bij Marie-Martine de Gueldre, nadien in Namen bij Ana Camelia Stefanescu en Benoît Giaux. Van mijn eerste opera-project *La Vie Parisienne* heb ik zo genoten! Ik zat gewoon in het koor, maar ik vond het zo plezierig om een personage uit te kunnen beelden, om echt te spelen. Ik wist dat ik het fijn vond om op te treden; stressvol, maar op een goede manier. Het gaf me energie. En dan kwam daar dat toneelelement erbij. In 2016 ben ik naar Kopenhagen vertrokken, naar de Opera Academy. Toen ik daar mijn eerste rol mocht zingen, kwam Greet luisteren. Ze had me altijd gezegd: *Als je je eerste rol op het podium zingt, kom ik naar je luisteren*. En kijk, ze was er! Ze heeft me ook geholpen

om mij voor te bereiden op de Koningin Elisabeth-wedstrijd. Ze heeft mij altijd ongehooflijk gesteund en doet dat nog steeds.’

Je werd halve finaliste van een beroemde zangwedstrijd. Had je dat altijd al willen doen?

‘Eigenlijk niet, nee. Maar nadat covid alles had platgelegd, wist ik niet wat te doen met mijn tijd. Ik miste het zingen, het zingen voor een publiek. Dus begon ik uit te zoeken of ik me kon voorbereiden op een wedstrijd. En natuurlijk, als je van België bent, zit de Koningin Elisabethwedstrijd toch in je achterhoofd. Dat is dé wedstrijd. Gezien de leeftijdsrestrictie was het nu of nooit; voor de volgende editie zou ik te oud zijn. Dus heb ik meegedaan. Ik heb me goed voorbereid met een breed repertoire met mijn vaste pianiste en goede vriendin Marie Datcharry.’

‘Hoe ik erop terugkijk? Het was het einde

“ Het heeft een hele tijd geduurd vooraleer ik mijn hoogte had ontdekt, maar opeens lukte het: ik was een sopraan.

van de covid-periode, eindelijk waren we weer *back on track*. En ik ben blij dat ik de halve finale heb gehaald. Ja, ik was graag finaliste geweest, maar achteraf bekeken, had ik dan een ander programma moeten zingen. Ik heb muziek gekozen die ik graag zing, die mijn persoonlijkheid toonde. Vanuit het publiek kreeg ik reacties in de aard van: *Het was precies een concert. Geweldig!* En de jury? Die vond dat ook, maar had andere verwachtingen. Die wilde meer techniek zien, verwachtte misschien ook een showstopper. Voor hen betekende ‘een concert’ niet genoeg competitie. Tja. Zou ik het achteraf bekeken anders doen? Ik denk het niet. Uiteindelijk ben ik tevreden. Ik was goed bezig, kon mooie rollen zingen, tot de pandemie kwam. En toen viel alles drie jaar stil. Doordat ik aan de wedstrijd heb meegedaan, kwam ik weer *in the picture* en kreeg

FR ‘Une chanteuse veut chanter et monter sur scène’

Une voix chaude et profonde au timbre sombre, une robe rose fuchsia et une sacrée présence. Vous souvenez-vous de Margaux de Valensart, la soprano belge qui avait atteint les demi-finales du concours Reine Elisabeth l’année dernière? ‘Lorsque le covid a tout mis à plat, je ne savais plus quoi faire de mon temps. Chanter devant un public me manquait. J’ai donc cherché à savoir si je pouvais me préparer à un concours. Et bien sûr, quand on est Belge, le concours Reine Élisabeth est forcément dans un coin de notre tête. C’est LE concours. Je me suis bien préparée avec un large répertoire et je suis contente d’avoir atteint les demi-finales. Oui, j’aurais aimé être finaliste, mais avec du recul, j’aurais alors dû chanter un programme différent.’

ik nieuwe aanbiedingen. Als zangeres wil je optreden, nieuwe rollen zingen. Wanneer je gedwongen werkloos thuis zit, loop je tegen de muren op.'

Waar wil je over tien jaar staan als zangeres?

'Ik zal heel blij zijn als ik kan leven van mijn rollen, een dak boven mijn hoofd kan betalen, in het onderhoud van mijn gezin voorzien. Kinderen? Ja. Ik zou daar graag het juiste moment voor vinden. Al bestaat dat moment waarschijnlijk niet ... Ik hoop dat dat allemaal kan als operazangeres.'

'Ik zong al in verschillende operahuizen. In Dresden, Malmö, Luik, Brussel, Kopenhagen en ben heel blij dat ik nu sinds begin dit jaar een contract heb bij het Wuppertal Opera Ensemble in Duitsland. Leven van je muziek, het is een *struggle*. Veel collega's gaan lesgeven om alles haalbaar te maken, maar dat is niets voor mij. Nu toch nog niet. Ik heb een jaar zang gegeven aan de academie in Wemmel, de directeur wilde mij er graag bij. Ik heb het geprobeerd, maar uiteindelijk ligt mijn passie daar toch niet. Een masterclass geven, doe ik wel graag, bijvoorbeeld bij mijn voormalige zanglerares Greet Theuns. Dan kan je met elke zanger 20 à 30 minuten werken en telkens op andere facetten focussen. Da's heel boeiend.'

Je profileert je steeds meer als operazangeres. Is dat wat je heel je carrière wil doen? Of ben je meer een generalist en wil je ook andere genres kunnen zingen?

'O, absoluut een generalist! Ik wil alles kunnen doen. Er bestaat zo veel mooie muziek. In Wuppertal doe ik niet enkel operaproducties, maar zing ik ook live concerten. Ik sta open om andere genres als lied te zingen, maar hoop wel dat ik het kan combineren met het spelen van rollen *on stage*. Dat toneel-element zou ik niet willen missen.'

Is het moeilijk om je carrière op de rails te krijgen als jonge zangeres?

'Ja, echt wel. Het is hard werken. Het is vaak afgewezen worden. Daar moet je mee kun-

nen omgaan. Het heeft ook te maken met het ontmoeten van de juiste mensen op het juiste moment. Daar heb je geen controle over en da's lastig. Ik heb geluk gehad, ben bijvoorbeeld erg gesteund door De Munt/La Monnaie, maar het blijft moeilijk, je moet je telkens weer bewijzen. Als je ouder wordt, wordt het niet gemakkelijker. Er komt een nieuwe lichting aan, waar je tegenop moet boksen. Zeker als sopraan. Daar zijn er veel van. Er is meer competitie, er zijn meer stemmen om uit te kiezen. Het enige wat je kan doen, is je best blijven doen. Hard werken en goed voor jezelf zorgen.'

Zingen is topsport. Hoe hou jij je stem in topconditie voor de veeleisende rollen en talrijke concerten?

'Goh, een gezonde levensstijl aanhouden. Alles doen wat eigenlijk voor iedereen gezond is. Een goeie stemhygiëne houdt in dat je jezelf altijd goed moet hydrateren, genoeg bewegen, genoeg slapen, goed voor je lichaam zorgen.'

Hoe belangrijk is je stem voor jou? Hoe bepalend is ze voor je leven?

'Moeilijke vraag. In die pandemie-periode, toen ik werkloos thuis zat, toen ik letterlijk niet wist wat ik moest doen met mijn tijd, heb ik me wel eens afgevraagd of ik niet iets anders moest gaan doen. Gelukkig moedigen mijn ouders, familie en vrienden mij altijd heel erg aan. Toen heb ik echt beseft dat zingen mijn passie is. Ik heb vier nichtjes die ik doodgraag zie. Ze zijn superschattig! Ze zijn heel erg onder de indruk als ze me horen zingen en kunnen bij opnames zelfs al mijn stem eruit halen. Dat maakt me trots. Ja, het thuisfront is belangrijk voor mij.'

Je werkt veel in het buitenland, maar de Rand blijft je uitvalsbasis?

'De Rand is belangrijk omdat mijn ouders er wonen. Eerst in Wemmel, nu in Merchtem. Ik zit veel in het buitenland, heb vier jaar in Denemarken gewoond en had absoluut geen heimwee. Dankzij die sterke thuisbasis kan ik mijn vleugels uitslaan.' ●

📍 **NAAM** Margaux de Valensart – **WOONPLAATS** Wemmel – **BEROEP** sopraan





Wat vertelt het Lintbos ons?

Een kwarteeuw geleden kwam het Lintbos in Grimbergen tot stand door het toenmalige vliegveld in twee te delen. Aan de oostkant bleven de toeristische en opleidingsvliegtuigen opstijgen en landen, aan de westkant kwam er een groot bos met graslanden.

TEKST Herman Dierickx – FOTO Filip Claessens

Vandaag is het jonge Lintbos een bekende wandelplek met verschillende paden die in het 70 ha grote bos blijven of verderop de omgeving verkennen. Die omgeving is het dorp van Humbeek, de Maalbeekvallei en de landbouwkouter van de Hoge Horik. Met een aaneenschakeling van deze parkoersen heb je een mooie impressie van het landelijke gebied tussen de dorpskern van Grimbergen en Beigem.

Bomen sloegen direct aan

We maken van de gelegenheid gebruik om met Bart Meuleman, toenmalig houtvester of regiobeheerder voor het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB), even stil te staan bij de 25e verjaardag van het Lintbos. Meuleman begeleidde de totstandkoming van de plek vanaf het begin. ‘Het was een fijn project met veel participatie van de bevolking die uiteindelijk enthousiast was over het bos zelf natuurlijk, maar ook met de wandel- en ruiterspaden, de mooie zichtassen richting de basiliek van Grimbergen en de kerk van Beigem.’

Tot eind de jaren 1930 was het gebied vruchtbare landbouwgrond die de Duitse

bezetter dreineerde om er een performant militair vliegveld van te maken. ‘Het was ongelooflijk hoe alle boomsoorten die we plantten geweldig goed aansloegen en direct stevig groeiden. Toch waren we er niet zo gerust in, want op de plantdag zelf moesten de talrijk opgekomen vrijwilligers wroeten om de dichtvallende plantgaten open te houden en de boompjes in de grond te krijgen’, herinnert Meuleman zich nog.

‘Het moest een bos worden voor de mensen. Dat was, in samenspraak met het toenmalige gemeentebestuur, van in het begin de bedoeling. Behalve de paden zorgden we ook voor een speelbos, terwijl we het wat verwaarloosde vliegtuigkompas aan de betonnen kuil in ere herstelden.’

Groene schakel

‘Het Lintbos zou een groene schakel vormen tussen het Prinsbos met Het Mot, de Maalbeekballei, het domein van Borgt (Ter Tommen), het kanaal en het Gravenbos. Dat is aardig gelukt. We kochten nog enkele percelen die aan het domein Ter Tommen grensden, waar vandaag heel wat geboorte-

bomen groeien die voor een groen accent zorgen rechtover Caterpillar.’

‘Uiteraard was er aandacht voor de ecologie. De keuze van de bomen hield daar rekening mee. En we plantten heel wat kruidachtige soorten van de bossfeer aan die een goede ecologische ontwikkeling mogelijk maakten. Ik herinner me dat we met dat doel onder meer grote muur en narcissen

“Vandaag is het jonge Lintbos een bekende wandelplek met verschillende paden die in het 70 ha grote bos blijven of verderop de omgeving verkennen.

hebben aangeplant. Zo kon ik mijn visie voor een multifunctioneel bos waarmaken. Daar was veel steun voor vanuit het toenmalige gemeentebestuur, met wie de samenwerking altijd goed is verlopen.

Sinds 1 mei vorig jaar is Meuleman met pensioen. ‘Ik was liever nog wat langer in dienst gebleven om het project van het Nationaal Park Brabantse Wouden, dat sinds maart wordt ontwikkeld, mee verder uit te bouwen. Ik ben blij dat ik er nog voor een deel bij betrokken blijf. Samen met een fijn team werk ik aan de duurzame en circulaire verwerking van het hout in de Brabantse Wouden, en als vrijwilliger werk ik mee aan de maatschappelijke verbreding van dit nieuwe Nationaal Park.’



Continuïteit

Wouter Huygens is nog even de huidige boswachter van het Lintbos en opereert duidelijk in een andere maatschappelijke context dan die ten tijde van Meuleman. 'In de eerste plaats zorgen we voor continuïteit van het beheer zodat het bos zich verder kan blijven ontwikkelen. We merken dat de recreatiedruk groter wordt, zeker op de open zichtassen, maar zelfs in de bospercelen. Loslopende honden vormen al lang een probleem dat we in goede banen proberen te leiden door de vele informele paadjes wat terug te dringen en hopelijk een hondenweide te voorzien. De goedbedoelde maar ongecontroleerde aanplanting van boshyacinten – cultivars die we daar niet willen – zou best stoppen. Anders hebben we daar binnen een aantal jaar een grote plek met enkel die gecultiveerde, invasieve soort en dat is niet de bedoeling', zegt Huygens. 'Bij de hyacinten die twintig jaar geleden door het ANB werden aangeplant ging het om een gecontroleerde introductie met de juiste wilde soort. Dat is iets helemaal anders.'

'Na vijftienvintig jaar is de tijd gekomen dat we gericht kunnen kappen om de beste bomen vrij te stellen, zodat ze mooi kunnen uitgroeien. De graslanden blijven we uiteraard beheren zodat ze evolueren naar een nog betere ecologische leefgemeenschap. Dat is ook de bedoeling voor sommige bosranden, want daar bevindt zich veel leven dat we meer kansen willen geven. De multifunctionaliteit van het gebied blijft behouden; daar zijn ook de mensen tevreden mee.' ●

5 MARKANTE FIGUREN †

Armand Pien



Pionier van het weerbericht

'Goedenavond, beste kijkers.' Bij de oudere lezers staan die woorden in het geheugen gegrift. Bij de jongere lezers gaat er wellicht zelfs geen belletje rinkelen bij de naam Armand Pien. En toch gaat het om een markante figuur die meer dan de helft van zijn leven in Hoeilaart woonde, dichtbij zijn vriend Marc Sleen.

TEKST Luc Vander Elst

Armand Pien werd in Gent geboren op 2 januari 1920. Na zijn licentiaat in de wiskunde begon hij aan een zeer gevarieerde en goedgevulde carrière. Hij was astronoom, meteoroloog, media-man, wiskundeleraar, planetariumdirecteur, presentator en zelfs even acteur, maar we kennen hem natuurlijk vooral van zijn baanbrekende werk als eerste weerman bij de openbare omroep: vanaf 1953 voor de NIR (Nationaal Instituut voor de Radio-omroep), vanaf 1960 voor de BRT. In totaal verzorgde hij meer dan 5.000 weerpraatjes voor tv en elke week was hij bij Lutgart Simoens in het radioprogramma *Platenpoets* te beluisteren met een uitgebreid weerpraatje. Zijn werk voor de openbare omroep combineerde hij met zijn job als weerkundige bij het Koninklijk Meteorologisch Instituut (KMI) in Ukkel, waar hij in 1985 met pensioen ging. In 1990 stopte Pien als weerman bij de openbare omroep. Hij werd opgevolgd door Georges Küster, Bob De Richter en Frank Deboosere.

Kenmerkend

In een tijd waarin de media voornamelijk bestonden uit radio, tv, kranten en tijdschriften was Pien één van de eerste zeer populaire mediafiguren. Hij was zelf grotendeels verantwoordelijk voor die populariteit, doordat hij in elk weerpraatje heel wat originaliteit stak. Hij kon zeer ingewikkelde atmosferische toestanden op een eenvoudige manier uitleggen aan een groot publiek. Hij verwerkte

humor in zijn uitleg. Een volkse uitspraak of een leerrijke weerspreuk die hij desnoods zelf uitvond, een vreemd voorwerp, een buitenmaatse groente of voor die tijd gedurfde grapjes. Hij introduceerde de straalstroom om het weer te voorspellen en nam op het einde van zijn carrière ook duidelijke standpunten in over heikele kwesties, zoals de kernramp in Tsjernobyl en het broeikas-effect. Pien sloot zijn weerbericht steevast af met de woorden: *'Goedenavond, beste kijkers.'*

Vic Laureys, ereburgemeester van Hoeilaart, had een langdurige en nauwe vriendschapsband met Pien. 'Armand is in 1961 in Hoeilaart komen wonen; hij heeft er gewoond tot aan zijn dood in 2003. Op aanraden van zijn vriend Marc Sleen kocht hij een huis op een paar honderd meter van de woning van Sleen, recht tegenover het Zoniënwoud. Van daaruit kon hij makkelijk naar het KMI in Ukkel. Ik kende hem als een zeer aimabele, vriendelijke, toegankelijke en eenvoudige man. Hij kwam vaak onder de mensen. Als we zijn hulp inriepen, stond hij altijd klaar. Bij de Druivenfeesten bijvoorbeeld was hij steevast jurylid bij de jaarlijkse verkiezing van de Druivenkoningin.'

Ambassadeur

'Tijdens de Druivenfeesten beëindigde hij zijn weerpraatje met een tros druiven. Hij was de beste ambassadeur voor de druiventeelt. Als hij bij vrienden op bezoek ging, kocht hij bij de druiventelers een kistje druiven als geschenk voor zijn gastheer. Op een bepaald moment hebben we in het gemeentehuis een museumkast geplaatst met voorwerpen van Pien. Marc Sleen had een grote karikatuur van hem gemaakt, die jaren in het gemeentehuis heeft gehangen.'

Armand Pien lag mee aan de basis van de sterrenwachten van de UGent en de Volkssterrenwacht Mira in Grimbergen. Hij was directeur van het Planetarium in Brussel. Planetoïde 2816 draagt de naam Pien en in 2022 werd nog een storm naar hem vernoemd. Armand Pien had geen kinderen en overleed op 83-jarige leeftijd op 22 september 2003. ●

‘Ga ervoor, met hart en ziel’

Geloof in jezelf. Ziedaar de sleutel formule waarmee Kim Gevaert en Ann Wauters zich een weg naar de top baanden. Al blijkt uit ons gesprek in Café Palto in Laken dat het de liefde is die het beste uit hunzelf naar boven haalt.

TEKST Nathalie Dirix - FOTO David Legrève

In welke mate heeft sport jou gemaakt tot wie je vandaag bent?

Gevaert: ‘Dankzij sport kon ik mijn blik op de wereld verruimen, want al op jonge leeftijd kwam ik op heel wat plekken en ontmoette ik allerlei soorten mensen. Tijdens mijn sport-carrière deed ik heel wat zelfkennis op. Als topsporter sta je namelijk onder hoge druk om op relatief korte tijd het maximum uit jezelf te halen. Dat maakt van topsport dan ook een waardevolle leerschool.’

Wauters: ‘Als jong meisje was ik heel verlegen. Ik ervaaarde mijn lengte helemaal niet als een voordeel. Door te gaan sporten, kwam ik erachter dat die 1.95 meter van mij een meerwaarde kon zijn. Daarnaast ontdekte ik dat ik talent had. Dat besef was een prima basis om er steeds tegenaan te gaan en mijn grenzen te blijven verleggen.’

Wat hielp jou om onder die hoge druk te blijven presteren?

Gevaert: ‘De aanwezigheid van mensen die me steunden. Ik denk dan vooral aan mijn trainer, teamgenoten, ouders en vriend. Weten dat zij er waren, was voldoende. Ze hoefden niet te veel te zeggen. Daarnaast leerde ik mijn gedachten sturen. Waren die al eens negatief, dan slaagde ik er toch in om ze weer om te buigen naar iets positiefs.’

Wauters: ‘Je wil vooral dingen in perspectief

blijven zien. Uiteindelijk ben je een spel aan het spelen. Zit het tegen, dan is dat niet het einde van de wereld. Verder is het een zaak van goede gewoontes ontwikkelen en veel trainen. Want als je tijdens het trainen een sterke prestatie kunt neerzetten, waarom dan niet tijdens een match? Mensen rondom mij hebben die mij aanmoedigen, is voor mij evenzeer belangrijk geweest. Dat ik diezelfde mensen op mijn beurt op het juiste moment steun, vind ik even belangrijk. En toch komt de ware motivatie om je grenzen steeds weer te verleggen uit jezelf. Mijn ouders hebben mij absoluut gestimuleerd om mijn talenten te ontplooien, maar de drive om er helemaal voor te gaan, kwam uit mezelf.’

Wanneer wist jij voor het eerst dat je talent had voor lopen?

Gevaert: ‘Toen ik in het tweede leerjaar zat, wist ik dat mijn twee jaar oudere broer gepest werd door een jongen uit het zesde leerjaar. Dat irriteerde me zo dat ik die pestkop een schop gaf, waarmee ik wilde aangeven dat het moest stoppen. Die liet dat natuurlijk niet zomaar gebeuren. Hij wilde me vastpakken, maar ik ben beginnen lopen zo hard ik kon. Terwijl ik rende, ontdekte ik dat ik daar goed in was. De pestkop slaagde er niet in om mij in te halen.’ (lacht)

Wauters: ‘Toen ik 14 was, kreeg ik tijdens een

toernooi een trofee voor de beste speelster. Daarvoor had ik er nooit bij stilgestaan dat ik talent had. Ik ging ervanuit dat ik gevraagd werd omwille van mijn lengte, maar door die prijs ben ik daar anders naar gaan kijken. Samen met de trofee kreeg ik een videocassette met allerlei highlights van NBA-spelers. Naar die cassette heb ik wel duizend keer gekeken. (vastberaden) Zo wilde ik ook spelen!’

Jullie groeiden op in een tijd waarin het allesbehalve evident was om als vrouw een carrière in de topsport te maken. Wat is jullie advies aan jonge vrouwen die het in die wereld willen waarmaken?

Gevaert: ‘Ga ervoor, met hart en ziel. Zelf ben ik er keihard voor gegaan. Je bent op je best wanneer je je hart volgt en doet wat je graag doet.’

Wauters: ‘Inderdaad. Als je gedreven wordt door passie en helemaal opgaat in wat je doet, is *the sky the limit*. Natuurlijk wil je een omgeving creëren waarin je succesvol kunt zijn. Laat je echter niet ontmoedigen wanneer je entourage niet perfect is. Er zijn ook voorbeelden van mensen die uit een allesbehalve stimulerende omgeving komen en er toch in slagen om het vanuit hun passie te maken.’

Wat waren tot nu toe de hoogtepunten in je leven?

Gevaert: ‘De geboortes van mijn vier kinderen. Dat mijn lichaam mij zo’n wonderlijke wezentjes kon schenken, vervult me met dankbaarheid. Mijn kinderen helpen me trouwens om een heel aantal zaken in het leven te relativiseren.’

Wauters: ‘Mama worden, was ook voor mij een absoluut hoogtepunt. Ik koesterde de romantische droom dat op een dag mijn kindjes na de match naar mij toe zouden lopen. Op dat moment heb ik een hele tijd moeten wachten, maar het is er gekomen op het Europees Kampioenschap in 2017 in Praag. Het was na een wedstrijd met de Belgian Cats waar wij als underdog een bronzen medaille haalden. De aanwezigheid van mijn kinderen maakte dat ik boven mezelf uitsteeg. Ik voelde me *on top of the world*. Zij waren niet alleen getuigen van het glorieuze moment waarop wij wonnen. Zij zagen evenzeer hoe je naar zo’n wedstrijd toeleeft, welke voorbereiding en concentratie erbij komt kijken.’

EN The art of winning and losing

In the realm of elite sports, victory and defeat are two sides of the same coin.

Kim Gevaert: ‘Sports for me isn’t about being better than everyone else. It’s all about being the best Kim I can be. That’s why I focus on myself. Sometimes I wouldn’t win a competition, but I knew I’d done a great job anyway. Then I could just be happy with myself knowing I gave it my all.’

Ann Wauters: ‘Winning graciously is about showing respect for your opponent. True champions appreciate that their adversaries push them to become the best versions of themselves. Fierce competition may unfold on the field, but after a close match, even if you lose, extending gratitude to your opponent is a hallmark of sportsmanship. Learning to embrace failure is one of the first steps towards achieving success in sports.’



KIM GEVAERT

- sprintster
- behaalde 27 Belgische titels
- won 2 gouden medailles tijdens de Europese Kampioenschappen in Göteborg
- won 3 gouden medailles tijdens de Europese Kampioenschappen in Birmingham
- won een bronzen medaille tijdens de Wereldkampioenschappen in Osaka
- nam twee keer deel aan de Olympische Spelen waar ze in 2008 een gouden medaille won op de 4x100 sprint
- meeting director Memorial Ivo Van Damme
- Ambassadrice van SOS Kinderdorpen
- woont in Sint-Genesius-Rode
- www.kimgevaert.be

had gewonnen, maar wist ik dat ik voor mezelf een sterke prestatie had neergezet. Dan kon ik mezelf troosten met de gedachte dat ik het allerbeste van mezelf had gegeven.'

Wauters: 'Gracieuw winnen houdt in dat je respect toont voor je tegenstander. Echte toppers appreciëren dat de tegenspeler hen uitdaagt, want op die manier worden zij geprikkeld om de beste versie van zichzelf te worden. Op het veld kun je een strijd leveren, maar dat staat niet in de weg dat je na het einde van een match die je verliest, je tegenspeler kan bedanken. Ik denk dat wij allebei veel hebben geleerd uit onze verlieservaringen. Leren falen: het is een van de eerste zaken die je in de sport moet kunnen om succesvol te zijn. Verlies kan je aanzetten om kritischer naar je eigen prestatie te kijken en de volgende keer sterker uit de hoek te komen.'

Gevaert: 'Een levensecht voorbeeld hiervan: in 2000 kon ik, omwille van mijn zwakke achillespees, niet deelnemen aan de Olympische Spelen. Ik herinner me nog hoe ik de Spelen op televisie volgde en tegen mezelf zei: *Volgende keer wil ik daar staan*. En kijk, het jaar daarop behaalden we een bronzen medaille op het Europees Kampioenschap en later ook nog goud op de Olympische Spelen.'

Bestaat er volgens jullie ook zoiets als gracieuw ouder worden?

Wauters: 'Absoluut. Ik ben heel blij met de levensfase waarin ik me nu bevind. De rimpels die daarbij horen, zie ik als herinneringen aan alles wat het leven mij heeft gegeven. Ik kan niet ontkennen dat mijn fysieke toestand mij er regelmatig aan herinnert dat mijn beste jaren achter de rug zijn. Er zit niets anders op dan dat te aanvaarden. Dat is niet eenvoudig. Mijn fysieke kwaliteiten, zoals mijn lengte en mobiliteit, vormden lang een groot deel van mijn identiteit. Met de tijd ben ik gaan beseffen dat ik ook in een andere rol nog veel kan betekenen. Ik kan als mentor mijn ervaring doorgeven en een verbinding vormen tussen coach en spelers. Zoiets is ook waardevol.'

Gevaert: 'Met de jaren zijn er wat kilootjes bijgekomen. Mijn buik is allesbehalve die gespierde sixpack van vroeger. Ik heb daar vrede mee. Soms verlang ik nog wel eens naar mijn lichaam van vroeger, maar dat duurt niet lang. Ik ben vooral dankbaar voor wat mijn lichaam mij al allemaal heeft gegeven. Ik heb ook niet meer de behoefte om

Wat waren jullie dieptepunten?

Gevaert: 'Tot nu toe kende ik eigenlijk weinig dieptepunten. Als die er al waren, was dat op professioneel vlak. De grootste teleurstelling kreeg ik te verwerken bij de gemiste halve finale van de 100 meter in Peking. Ik was toen in mijn beste periode ooit, tot ik begon te sukkelan met mijn achillespees. Ik had het beste van mezelf gegeven om dat zwakke punt te overwinnen, maar uiteindelijk deed een valse start mij de das om.'

Wauters: 'Zo'n ontgoocheling heeft tijd nodig. Op zo'n moment zijn er niet meteen de juiste woorden om je ontgoocheling weg te nemen.'

Gevaert: 'Klopt. Je moet dan even alles voor jezelf weer op een rijtje krijgen.'

Welk moment in je privéleven ervaarde je als een dieptepunt?

Gevaert: 'Het overlijden van mijn opa. Dat is ondertussen zes jaar geleden. Hij was niet alleen mijn peter, maar ook mijn *buddy*. Hij zag mij doodgraag. Ik was heel graag in zijn gezelschap. Kijk, ik krijg het nog steeds moeilijk als ik over hem praat. (*pinkt een traan weg*) Hij was 96 jaar toen hij stierf. Ik begrijp dat zijn tijd gekomen was. Toch vind ik het jammer dat mijn kinderen hem niet beter hebben gekend. Soms heb ik het met hen over *bompie* en vertel ik ze stukjes van de verhalen, onder meer over de oorlogstijd, die hij mij meegaf.'

Wauters: 'Net als Kim heb ik het geluk dat mijn leven door niet al te grote dieptepunten

werd getekend, met uitzondering van het jaar 2015 toen Petra, een vriendin van Lot en mezelf, een einde aan haar leven maakte. Dat was keihard. Zelf bevind je je in de fleur van je leven en dan gebeurt er zoiets. Je voelt je machteloos. Ook op professioneel vlak was dat niet mijn beste periode. Ik heb toen nog even in Turkije gespeeld. Maar dat maakte dat ik de kinderen niet veel zag. Toen kreeg ik de kans om naar Los Angeles te gaan en daar een titel voor de WNBA te winnen. Samen met het gezin zijn wij daarvoor gegaan. Later is gebleken dat die periode ons weer dichterbij elkaar heeft gebracht. Vandaag beseff ik dat mijn tijd in Los Angeles een keerpunt was. De sfeer in onze ploeg was toen top. Het is dan ook geen toeval dat daar het begin van ons Olympisch avontuur lag. Ik leerde er hoe belangrijk het is om je te focussen op wat jij als meerwaarde voor het team kunt betekenen. Wat mij in die periode enorm dreef, was de gedachte aan Petra. Een extra inspanning ging net iets makkelijker als tegen mezelf zei: *Dit doe ik voor Petra*.'

Zowel winnen als verliezen horen bij de (top)sport. In welke mate is het jullie gelukt om de kunst van gracieuw winnen en galant verliezen te beheersen?

Gevaert: 'Ik sport niet om beter te willen zijn dan de anderen. Ik wil in de eerste plaats de beste Kim zijn. Ik focuste me dus op mezelf. Soms gebeurde het dat ik de wedstrijd niet





ANN WAUTERS

- basketbalspeelster en Olympiër
- won 4 keer de Euroleague
- allereerste Belg die een WNBA-titel won
- won brons met de Belgian Cats op de Europese Kampioenschappen in 2017 in Praag
- voorzitter BOIC Atletencommissie
- motivationele spreker
- auteur van *The Game of Life*
- ambassadrice van SOS Kinderdorpen
- www.annwauters.be

topprestaties te blijven neerzetten. Gewoon in beweging blijven, is voldoende.'

Liefde en topsport: een goede combinatie?

Gevaert: 'Zeker weten. Ik zou zelfs durven zeggen dat liefde onze belangrijkste drijfveer is. Ik heb het dan over de liefde voor je sport, maar ook over de liefde voor de mensen rondom jou. Liefde is voor mij dé sleutel.'

Wauters: 'Zonder meer. Een steunende, zorgzame omgeving is een vorm van liefde. Onderzoek heeft trouwens aangetoond dat je beter presteert, wanneer je verliefd bent.'

Dan moeten jullie vaak verliefd zijn geweest?

(lachen allebei hartelijk)

Gevaert: 'Verliefdheid brengt je kracht naar boven.'

Wauters: 'Verliefdheidshormonen zorgen ervoor dat je je goed voelt. Dat is de essentie van topsport. Om topprestaties te kunnen neerzetten, moet het zowel op fysiek, mentaal als emotioneel vlak goed zitten.'

Gevaert: 'Het is superbelangrijk dat je persoonlijk leven in balans is.'

Bij wie of wat vinden jullie nieuwe energie?

Gevaert: 'De natuur geeft mij rust en nieuwe energie. Als ik me in een groene omgeving bevind en de vogeltjes hoor fluiten, ga ik spontaan vertragen. Ideaal om nieuwe energie op te doen.'

Wauters: 'Doordat wij veel gevraagd worden, kunnen we niet anders dan keuzes maken. Ik ben mij er bewuster van geworden dat mijn tijd beperkt is. Vandaag kan ik dan ook gemakkelijker keuzes maken. Het werkt beter voor mij om voor een paar dingen ten volle te gaan, dan op zoveel mogelijk vragen in te gaan.'

Wanneer zijn jullie op en top gelukkig?

Gevaert: 'Wanneer ik het kind in mijzelf opnieuw ervaar. Zo kan ik er nog altijd van

genieten om met onze kinderen naar een pretpark te gaan. Als ik zie hoe zij dan genieten, komt de kleine Kim opnieuw naar boven.'

Wauters: 'Een solitaire fietsrit van een paar uren doet mij ontzettend veel deugd. Ik ben dan ook blij dat mijn vrouw me daar de ruimte voor geeft. Telkens wanneer ik weer naar thuis fiets, word ik overvallen door een groot gevoel van dankbaarheid. Ik besef maar al te goed hoe gelukkig ik me mag prijzen met zo'n warme thuis.'

Sport als katalysator voor een betere en meer inclusieve wereld. In welke mate geloven jullie dat dat mogelijk is?

Wauters: 'Ik denk dat Kim en ik helemaal achter die gedachte staan.'

Gevaert: 'Tijdens de Olympische Spelen van Athene in 2004 liep ik mijn race met een meisje uit Palestina en een meisje uit Israël. Dan stel je vast dat je daar allemaal, ongeacht

“ Om topprestaties te kunnen neerzetten, moet het zowel op fysiek, mentaal als emotioneel vlak goed zitten.

je nationaliteit of religie, voor hetzelfde doel bent. Op zo'n moment merk je heel goed hoe verbindend sport kan werken. Ik zie het ook bij mijn kinderen. Soms spelen zij een basketbalmatch tegen de Molenbeek Rebels. Schitterend vind ik dat. Want zo komen ze in contact met mensen die ze anders niet zouden ontmoeten.'

Wauters: 'Tijdens de matches van mijn kinderen valt het mij telkens op wat voor een leerschool sport is. Al sportend leren zij een heel aantal dingen die zij niet op school leren: de principes van fairplay, het reguleren van hun emoties, samen voor een doel gaan, respect tonen voor de scheidsrechter en andere spelers.... Op het vlak van inclusie is er echter nog heel wat werk aan de winkel. We zouden

sport voor een aantal groepen in onze samenleving toegankelijker moeten maken.'

Wat is jullie levensmotto?

Wauters: 'Meer en meer sta ik stil bij de vraag: *wat geef ik mijn kinderen onbewust mee?* Zelf ben ik een believer van principes zoals 'geloof in jezelf', 'hard werken loont' en 'grijp je kansen'. Maar werkt dat voor mijn kinderen? Ik zie hoe langer hoe meer hoe verschillend onze kinderen zijn. En dat doet me stilstaan bij de relativiteit van bepaalde levensmotto's.'

Gevaert: 'Je probeert je kinderen bepaalde waarden mee te geven, maar uiteindelijk zijn ze wie ze zijn. Mijn levensmotto haal ik bij Nike: als iets goed voelt, doe het dan. *Just do it!* Denk er vooral niet te veel over na.'

Welke levensvraag zouden jullie aan elkaar willen stellen?

Wauters: 'Kim, was er tijdens jouw sportcarrière een gebeurtenis die je als persoon heeft veranderd?'

Gevaert: 'Van nature ben ik iemand die in het goede van de mens gelooft. Zo vertrouwde ik ooit een fotograaf van het Olympisch Comité die me beloofde om stijlvolle, discrete naaktfoto's van mij te maken voor een kalender. Ik zou inspraak krijgen, beloofde hij mij. Maar wat gebeurde? De foto die ik absoluut niet wilde, kwam op de cover van de kalender te staan! Mijn blind vertrouwen in mensen werd er door aangetast. Gelukkig heeft dat ook een voordeel: je raakt minder snel teleurgesteld.'

Gevaert: 'Ann, stel dat jij je leven helemaal opnieuw mocht doen en het een nieuwe invulling mocht geven, voor welke job zou je dan kiezen?'

Wauters: 'De job van dokter spreekt mij aan. Mensen helpen met hun lichamelijke problemen, dat zou ik wel willen doen. Ik zou daarbij veel aandacht besteden aan duidelijke communicatie. Het is zo belangrijk dat een arts naar je luistert. Pas dan kan hij of zij je vertrouwen winnen.' ●

Nieuwe scenografie & expo in Gaasbeek

Dwalen door de tijd

Het voordeel van het Kasteel van Gaasbeek is dat je er altijd naar kan terugkeren, want je bent er nooit mee klaar. Ook niet na 800 jaar. Ook niet nu de museumcollectie een nieuwe scenografie kreeg.

TEKST Michaël Bellon - FOTO Filip Claessens



Het Kasteel van Gaasbeek heeft sinds twee jaar een ontvangstpaviljoen. Dat is een welkom ankerpunt voor bezoekers die er bij aankomst soms al een kleine dwaaltocht langs de slingerende landelijke wegen hebben opzitten.

Paadje verlaten

Maar maak je niet ongerust. Ook mét dat paviljoen, en zelfs mét de nieuwe scenografie die de rondgang in het museumkasteel gekregen heeft, is er geen einde gekomen aan de prettige ervaring die dat dwalen door een sprookjesachtige omgeving kan zijn.

Verlaat je het ontvangstpaviljoen, dan sta je meteen weer in dat majestueuze park dat je voortdurend verleidt om van het paadje af te gaan, zijweggetjes in te slaan en dreven en kloven in te duiken. Zelfs als je erin slaagt om op de hoofdweg te blijven, wenkt daar de enorme Museumtuin, ginds een ongeloflijk panorama en wat verderop nog een waterpartij.

Dapper en gedisciplineerd zijn dus de bezoekers die tijdig de slotgracht en de kasteelpoort bereiken, waar de verstilde sculptuur *Je vous offre une maison* van Philip Aguirre y Otegui jou verwelkomt in de binnentuin. Daarna kan je aan de rondgang door het kasteel beginnen, en wacht een geruststelling: de labyrintische tocht door de gangen, kamertjes, zalen en traphallen van het kasteel is keurig voor je uitgestippeld. Praktisch gezien kan je niet verkeerd lopen, terwijl je in je hoofd toch een avontuurlijke plezierreis maakt door dit Versailles van het Pajottenland, dat de mensenmaat ruim overstijgt.

Fictieve brieven

Het Kasteel van Gaasbeek is er een met

inhoud. Tot de collectie behoren vele stukken van het oude interieur, talloze (replica's van) kunstvoorwerpen die de bewoners in de loop der eeuwen verzamelden, en hedendaagse werken die recent aan de collectie werden toegevoegd. Die collectie heeft na de grondige restauratie van het kasteel nu een nieuwe scenografie gekregen van de ervaren ontwerper Niek Kortekaas, die bijvoorbeeld ook het Gallo-Romeins Museum in Tongeren aan een internationale museumprijs hielp. In elke kamer kom je ogen en oren te kort. De insteek van de opstelling *Rebelse echo's* is dat de vroegere bewoners de huidige bezoekers toespreken via de fictieve brieven in de bezoekersgids. Daarbij 'neemt de tijd je in de maling', want het kasteel heeft een gelaagde geschiedenis en kende heel wat illustere bewoners in verschillende tijdvakken.

Aan het begin van de 13e eeuw bouwden de heren van Leuven het kasteel ter bescherming tegen de graafschappen Vlaanderen en Henegouwen. In de 16e eeuw kwam het kasteel in bezit van niemand minder dan Lamoraal, graaf van Egmond, die later op de Grote Markt van Brussel door de Spanjaarden onthoofd zou worden. Eind 18e eeuw deed het Milanese geslacht Arconati Visconti zijn intrede. Paul Arconati (1754-1821) was de eerste markies van Gaasbeek en burgemeester van Brussel onder Napoleon. Zijn kleinzoon Giammartino, een reizende archeoloog, trouwde met de eenvoudige Parijse journalistendochter Marie Peyrat, die als markiezin Marie Arconati Visconti en fervent kunstliefhebber het kasteel nog meer allure zou geven. De markiezin overleed in 1923 en schonk het kasteel aan de Belgische staat, waardoor het honderd jaar geleden al zijn eerste 'museumbezoekers' ontving.

Oud en nieuw

De nieuwe opstelling die focust op de vroegere bewoners en de aanpak met de fictieve brieven die auteur Leen Huet schreef, brengt het kasteel tot leven, en zorgt voor heel wat drukte en begankenis. Want ondertussen spreken de vele bijzondere kunstwerken uit de collectie ook nog voor zichzelf: schilderijen, sculpturen, wandtapijten, albast, en zelfs filmfragmenten. Naast de bezoekersgids zijn er ook de touchscreens die je echt moet gebruiken wil je meer weten over wat je te zien krijgt. Dan zijn er nog de hedendaagse werken die gewoon en *stoemelings* tussen de antieke stukken gepresenteerd worden. Eerder gecommisioneerde creaties van de Nederlandse fotograaf Erwin Olaf of de Belgische schilder Cindy Wright. Maar ook gloednieuwe bijdragen van acht kunstenaars, waaronder de Duitse Katie Heck – die trakteert op Cara Pils! – de Zuid-Afrikaanse Kendell Geers, die een bijzondere spiegel hing in het appartement van de markiezin, en de Brusselse Sophie Whettnall die het landschap naar binnen brengt in haar video *Midnight Sun*, en in juli haar performance *Ghost Trees* zal brengen op de grasvlakte voor het kasteel. Tot slot is er ook nog de muziek die elke kamer weer in een andere sfeer doet baden, want muzikurator Jeroen D'hoë schrok er evenmin voor terug om oud en nieuw een plaatsje naast elkaar te geven. ●

TOT 3 NOV

Rebelse echo's

Gaasbeek, Kasteel van Gaasbeek,
www.kasteelvangasbeek.be

Verkiezingen 9 juni 2024

De standpunten

Na de stellingen van deskundigen, bevoorrechte getuigen en mensen van het terrein in RandKrant van april en mei maken we hier plaats voor de standpunten van de politieke partijen met verkozenen uit de kieskring Vlaams-Brabant. Wat willen ze na de verkiezingen voor de Rand doen?

FOTO'S Filip Claessens



CD&V

Een nabije, betaalbare en veilige Vlaamse Rand

De Vlaamse Rand is een prachtige en diverse regio met veel troeven, maar ook met veel uitdagingen. Die vertonen, onder meer door de nabijheid van Brussel, grootstedelijke kenmerken. Bij cd&v zien we echter niet alleen problemen, we werken actief mee aan oplossingen op maat van de Vlaamse Rand en haar inwoners. Samen gaan we vol voor een **nabije, betaalbare en veilige** Vlaamse Rand. Daarvoor is het voor ons van cruciaal belang dat de regio **de nodige financiële middelen** ontvangt.

Meer financiële middelen

Cd&v pleit expliciet voor de erkenning van Halle-Vilvoorde als **Randregio**. Hierdoor zou de regio eindelijk aanspraak kunnen maken op **verhoogde structurele financiering** uit het Gemeentefonds. Met die middelen kan extra geïnvesteerd worden in o.a. betere (gewest)wegen, jeugdinfrastructuur, fietspaden of de aanpak van onveilige verkeerspunten. Vandaag krijgen steden als Antwerpen en Gent 1.500 euro per inwoner, terwijl bijvoorbeeld Beersel het met amper 172 euro per inwoner moet zien te rooien. Gelijke noden verdienen voor ons gelijke middelen.

Nabijheid

Elke inwoner van de Vlaamse Rand moet kunnen rekenen op **basisdienstverlening in de nabije omgeving**. Van huisartsen tot geestelijke gezondheidszorg, van kinderopvang tot bankautomaten, voor ons is de nabijheid en toegankelijkheid hiervan cruciaal. We investeren in **vervoer op maat**,

en zetten in op **voedsel uit eigen regio** door onze landbouwers te ondersteunen en hun boerengrond te beschermen. We zorgen ervoor dat kinderen uit de Vlaamse Rand zo veel mogelijk **in de eigen gemeente naar school** kunnen gaan door voorrangstellingen en te investeren in dorpscholen. Vanzelfsprekend moet dienstverlening **conform de taalwetgeving** gebeuren; ook dat is voor ons nabijheid.

Betaalbaarheid

Wonen in de Vlaamse Rand is duur. Te duur. We zorgen ervoor dat jongeren er kunnen blijven wonen door hen toe te laten aan 100% te lenen en door woningen te bouwen die onder de marktprijs aangeboden worden, mét voorrang voor mensen uit de regio. Wat **kinderopvang** betreft, zetten we onze ongeziene investeringen verder en creëren we meer betaalbare plaatsen in de Rand.

Veiligheid

Ook veiligheid is voor ons van groot belang. Wij willen investeren in het **parket Halle-Vilvoorde**, pakken de **rekruteringsproblemen** van de **politie** in de Vlaamse Rand verder aan (o.a. via een Randpremie) en voorzien structurele ondersteuning en financiering van de Zorgcentra na Seksueel Geweld in de regio, b.v. in Halle.

GROEN

Zes speerpunten

Groen gelooft in de draagkracht van de Rand. We blijven ijveren voor de erkenning van Halle-Vilvoorde als **centrumregio**, met bijhorende financiering. Groen pleit

voor meer constructief overleg tussen de Vlaamse en de Brusselse regering. In Vlaams-Brabant trekt Groen naar de kiezer met zes speerpunten.

Vlaams-Brabant is de duurste provincie van het land op het vlak van **wonen**. De voorbije Vlaamse regeringen (zonder Groen) hebben het woonbeleid verwaarloosd.

Huren is duurder dan ooit en bijna 180.000 mensen staan op de wachtlijst voor een sociale woning. We willen huisvesting meer in handen nemen. We garanderen het recht op goed en betaalbaar wonen voor iedereen.

Met Groen zetten we in op de strijd tegen **armoede**. Met de welvaarts Garantie werken we het armoederisico weg. We versterken sociale- en jeugddiensten.

Wij willen de **natuur** en biodiversiteit in Vlaanderen herstellen en beschermen. In Vlaams-Brabant betekent dat zorgen voor **natuurverbindingen** tussen de Brabantse Wouden.

Het percentage verharding is het hoogst in de Rand. We ijveren voor meer **vergroening**, parken en bomen, en meer open ruimte in de Rand. En voor stillere nachten voor de omwonenden van de luchthaven.

Groen gaat voor een **klimaatneutrale provincie**. Zo halen we tegen 2050 al onze energie uit 100% hernieuwbare bronnen. Onze provincie biedt nog een gigantisch onbenut potentieel voor windenergie. Rond de luchthaven en langs de E314 zorgen we met nieuwe windmolens voor betaalbare energie van bij ons.

Vlaams-Brabant is een **filegevoelige** regio. Tegelijk laat het openbaar vervoer nog te vaak te wensen over. Het busnetwerk is ondermaats, de treinverbinding naar de



De parlementen waarvoor we stemmen

- **Vlaams parlement:** 124 parlementsleden, waarvan 21 voor Vlaams-Brabant.
- **Kamer van Volksvertegenwoordigers:** 150 parlementsleden, waarvan 15 voor Vlaams-Brabant. In het kieskanton Sint-Genesius-Rode* kan je eventueel kiezen voor een lijst in Brussel-Hoofdstad, waar 16 kamerleden verkozen worden.
- **Europees parlement:** 720 parlementsleden voor 27 lidstaten, 22 Belgische waarvan 13 voor het Nederlandstalige kiescollege, 8 voor het Franse en 1 voor het Duitse. Vlaams-Brabant behoort tot het Nederlandstalige kiescollege, behalve het kieskanton Sint-Genesius-Rode*. Daar kan je eventueel kiezen voor het Franse kiescollege.

De definitieve lijsten vind je op verkiezingen.fgov.be/kandidaten/stembiljetten

*kieskanton Sint-Genesius-Rode = 6 faciliteitengemeenten

luchthaven te duur (Diabolotaks), en de beloofde connecties tussen Brussel en de Rand (Brabantnet), met trambussen en trams, zijn er niet gekomen.

Groen wil dat je je vlot, veilig en goedkoop kan verplaatsen op de manier die je zelf kiest. We investeren in veilige fiets- en voetpaden. We zorgen dat het openbaar vervoer een echt alternatief voor de auto wordt.

Het aantal plaatsen in de **kinderopvang** daalt, terwijl het zou moeten stijgen. De grootste daling zien we in onze provincie. Groen wil maximaal vijf kinderen per begeleider in de kinderopvang, een beter statuut, loon en opleidingskansen voor het personeel in de voor- en buitenschoolse kinderopvang en toegankelijke en betaalbare kinderopvang voor iedereen. We pakken het plaatstekort aan, laten de bijdrage van ouders afhangen van hun inkomen en maken kinderopvang gratis voor gezinnen met de laagste inkomens.

N-VA

Vier thema's

Vlaams-Brabant is het kloppend hart van Vlaanderen, maar wordt toch vaak over het hoofd gezien. N-VA wil dat veranderen en zet daarom sterk in op Vlaams-Brabant. Vier thema's zijn daarbij cruciaal: economie & mobiliteit, veiligheid, open ruimte en inburgering & integratie.

'Wij voelen vaak de impact van de verstedelijking en komen ook met oplossingen. Meteen ook de reden waarom N-VA in Vlaams-Brabant de leidende partij is en moet blijven', zegt Vlaams parlements lid Jeroen Tiebout. 'De economie moet meer kansen

krijgen om te groeien, zonder dat dit leidt tot stilstand (denk aan onze drukke verkeersassen) of tot onleefbaarheid (denk aan de luchthaven in Zaventem). De veiligheidsproblemen moeten kordater aangepakt worden, met een aanpak op onze maat door een rechtbank in Halle-Vilvoorde die lakse en trage rechtspraak uit Brussel vangt, en door meer investeringen. Wij willen een antwoord bieden aan de verstedelijking en beter omspringen met onze open ruimte en onze landbouwers. De nood aan meer aandacht voor het Nederlands, de Vlaamse identiteit en onze tradities, als belangrijke bindmiddelen voor onze gemeenschap blijft een prioriteit.'

Economie & mobiliteit

- Meer groei voor de luchthaven van Zaventem met meer oog voor de omwonenden. Investeren in de R0, A12, A8 en in fietssnelwegen met een Minder Hinderplan en met extra middelen voor het openbaar vervoer, niet alleen van en naar Brussel.
- Meer mogelijkheden om te ondernemen met een vlotter vergunningsproces, een herbesteding en reconversie van zones die dreigen te verloederen en de verdere uitbouw tot hét innovatiecentrum van Vlaanderen.

Veiligheid

- Meer middelen en meer mensen voor onze politie. Een volwaardige justitie voor Halle-Vilvoorde (rechtbank, parket, zorgcentrum) waarbij alle misdrijven begaan in Vlaanderen berecht worden in Vlaanderen in het Nederlands.

- Lokale besturen krijgen meer slagkracht voor een eigen handhavingsbeleid.

Open ruimte

- Bestaande open ruimte beschermen we en dus bouwen we niet meer in overstromingsgevoelig gebied.
- Meer groen, met de uitbouw van de Brabantse Wouden en een extra landschapspark in Vlaams-Brabant.
- Meer kansen voor onze landbouwers waarbij de lokale besturen jonge boeren betrekken bij publieke landbouwgronden en de hoge beschermingsgraad van snippers natuur de landbouw niet belemmeren.

Inburgering & integratie

- We focussen op probleemwijken waar we kordaat orde op zaken stellen met strengere controles (ook bv. op leegstand).
- Nieuwkomers hebben naast rechten ook plichten en activering is een voorwaarde voor een leefloon.

OPEN VLD

Brabant doen bruisen

'Brabant doen bruisen'. De slogan van Open Vld spreekt voor zich. 'Vlaams-Brabant is de economische motor van het land. We hebben met de luchthaven, een hoge scholingsgraad en goede arbeiders veel troeven in de hand', zegt Vlaams lijsttrekker Gwendolyn Rutten.

Die troeven voluit uitspelen, kan als we het niet fnuiken met te veel regels en vergunningen. Het is vandaag te moeilijk en te ingewikkeld om ook maar iets te doen. Van

ondernemen tot bouwen, het moet simpeler. Te beginnen met onze luchthaven, de tweede economische groeipool van Vlaanderen. Die moet verder kunnen **groeien**. Daarom moeten we de recent toegekende vergunning zo snel mogelijk aanpassen, want het is de strop rond de nek.

Ook in andere sectoren, zoals de **landbouw**, zien we diezelfde rigiditeit groei inperken. Want wie Vlaams-Brabant zegt, zegt ook landbouw. Van grote bedrijven tot akkerbouw en fruitteelt. Je vindt hier alles. Landbouwers moeten niet met de administratieve rompslomp worden overstelpt. Ze moeten vrij zijn om zelf hun bedrijfsmodel te kiezen, vrij om te groeien.

Tot slot: wie wil **werken** moet beloofd worden. En ook geholpen. '76,7% van de inwoners in Vlaams-Brabant is aan de slag. Dat kan nog beter. Daarom willen we onder andere de werkloosheidsvergoeding beperken in de tijd. Daarnaast willen we de samenwerkingen tussen VDAB, Actiris (Brussel) en Forem (Wallonië) actualiseren. Op die manier helpen we om duizenden vacatures in te vullen met ook Brusselse en Waalse werklozen. De taalgrens mag geen werkgrens zijn', legt federaal lijsttrekker Irina De Knop uit. Daarom investeren we ook in Nederlands leren op de werkvloer.

Uitbreiding Vlaamse Rand

De regio Halle-Vilvoorde kreunt onder de druk van de verstedelijking. Daarom willen we de Vlaamse Rand uitbreiden van 19 naar 35 gemeenten, waarbij ook Oost-Brabantse gemeenten kunnen aansluiten. Op die manier kunnen de Vlaamse middelen voor de Rand doelgericht worden gebruikt. We kiezen voor vrijwillige samenwerking en stimuleren steden en gemeenten om samen aan de slag te gaan.

Welzijn

We willen de Centra voor Geestelijke Gezondheidszorg verder uitbreiden zodat er meer crisisopvang voor volwassenen voorzien wordt. Daarnaast is er ook nood aan een zorgcentrum na seksueel geweld in de regio Halle-Vilvoorde.

Veiligheid

Veilig samenleven, is altijd een tweeluik van preventie en repressie. Het sluitstuk is onze politie. Om meer politieagenten aan te trekken in de Rand rond Brussel willen we een grote rekruteringscampagne opzetten waarbij we financiële prikkels gebruiken om agenten aan Vlaams-Brabant te koppelen.



VLAAMS BELANG

Noodplan voor de Vlaamse Rand

Met een pakket van 35 voorstellen trekt het Vlaams Belang aan de noodrem in de Vlaamse Rand. De partij vreest voor het overleven van de Vlaamse gemeenschap in het kerngebied van Vlaanderen. 'Zonder ommekeer worden Vlamingen een minderheid in eigen streek', aldus Vlaams parlements lid Klaas Sloopmans.

Onder de veelzeggende titel 'SOS Vlaamse Rand' legt het Vlaams Belang een noodplan op tafel dat een antwoord moet bieden op wat zij noemt 'de razendsnelle omvolking' in de regio. '7 op 10 kinderen in de Rand groeit op in een anderstalig gezin, bijna de helft van de inwoners is van vreemde herkomst en niet het Nederlands, maar het Frans is intussen de meest gekende taal', zegt Sloopmans.

De partij wijst daarbij met een beschuldigende vinger richting N-VA. 'Al 20 jaar pakken zij de randproblematiek aan als een louter taalprobleem dat vooral met 'positieve maatregelen' en inclusie moet worden aangepakt', zegt Sloopmans. 'Op geen enkel moment wordt er een dam opgeworpen om de bevolkingstsunami te stoppen. Het bilan van die aanpak is dramatisch. Ze leidt tot een pijlsnelle daling van het onderwijsniveau, voor piekende vastgoedprijzen, sociale verdringing en tot de totale implosie van het Vlaams karakter van de regio. Het gevolg

is dat grote delen van de Rand in de feiten duplicaten worden van Brussel.'

'Zonder ommekeer worden de **Vlamingen een minderheid** in eigen streek.' Met een noodplan wil de partij het tij keren. Naast de bekende eisen zoals de afschaffing van de faciliteiten en een tijdelijk vestigingsverbod voor vreemdelingen, wil ze ook anderstalige landgenoten, die zich in de streek vestigen, verplichten om Nederlands te leren. De partij bepleit een '**Vlaamse Rand-norm**' waarbij minimum 1 procent van de begroting richting Vlaamse Rand stroomt om er de grootstedelijke problemen te lijf te gaan.

'Ook de perimeter van het randbeleid moet worden aangepast aan de demografische realiteit.' Zo voegt de partij aan de bestaande 19 randgemeenten Affligem, Halle, Huldenberg, Kampenhout, Kortenberg, Lennik, Liedekerke, Londerzeel, Opwijk, Roosdaal, Steenokkerzeel en Ternat toe aan het **werkingsgebied van de Vlaamse Rand**. Verder eist de partij een absolute voorrang voor Nederlandstalige leerlingen in het Nederlandstalig onderwijs en een verhoging van de registratierechten voor wie vanuit een ander gewest naar de Vlaamse Rand trekt. 'Door de lage registratierechten in Vlaanderen werkt onze regio als een magneet op uitwijkende Brusselaars en Walen. Die zelfpijniging moet stoppen.'

VOORUIT

33 gemeenten 1 regio

Vandaag hebben de gemeenten in de brede Rand rond Brussel het steeds moeilijker om de complexe maatschappelijke uitdagingen het hoofd te bieden. Ze kampen steeds meer met hoofdstedelijke uitdagingen: verstedelijking, diversiteit, hoge woningprijzen,... De forse demografische groei in de Rand zet vanzelfsprekende voorzieningen zoals kinderopvang, onderwijscapaciteit, sportvoorzieningen, inburgerings- en integratiebeleid, mobiliteitsinfrastructuur, veiligheid en arbeidsmarktondersteuning onder druk. De specifieke **grootstedelijke uitdaging** beperkt zich ook niet langer tot de gemeenten die nu onder het Randfonds vallen. Ook gemeenten in de tweede rand, zoals Liedekerke, Ternat en Lennik kennen dezelfde uitdagingen.

Vooruit wil dat iedereen in Vlaanderen kan genieten van een uitstekende gemeentelijke dienstverlening die het welzijn zo veel mogelijk verhoogt. Vooruit pleit er daarom voor om de **33 steden en gemeenten** in de brede Rand rond Brussel als één regio te benaderen. 'Daarbij zouden de extra middelen die hiermee gepaard gaan, kunnen worden ingezet om de specifieke grootstedelijke uitdagingen aan te pakken. Tegelijk willen we werk maken van een **bestuurlijke reorganisatie** van Vlaanderen, met sterkere lokale besturen enerzijds en een ondersteunende Vlaamse overheid anderzijds. Er moet wat ons betreft ook gekeken worden naar **schaalvergroting bij de lokale besturen**. Daaraan willen wij de financiering van de lokale besturen koppelen. Dat zal de draagkracht van lokale besturen vergroten en hen beter in staat stellen om de complexe uitdagingen aan te pakken. We gaan voor minder structuren, minder mandaten en meer efficiëntie.'

'Ook de afbakening van de **centrum-steden** willen we in die context herbekijken. Een stad als Vilvoorde vervult duidelijk een centrumfunctie en geldt als aantrekkingspool voor de hele regio. Het is dan ook evident om Vilvoorde de nodige middelen te geven om die rol volop te vervullen.'

'We moedigen aan dat grensoverschrijdende uitdagingen op het niveau van de referentieregio's worden aangepakt. Onze lokale bestuurders van Vooruit nemen nu al een trekkersrol op om problemen zoveel mogelijk op het niveau van de regio's aan te pakken. Meer bestuurskracht en gerichte financiering voor de hele regio zal de Vlaamse Rand toelaten om beter in te zetten op betaalbaar wonen, kennis van het Nederlands en performant openbaar vervoer dat de gemeenten in de Rand niet alleen beter met Brussel verbindt maar ook met elkaar.' ●



① Westrode

Een bestemming voor Westrode

- In het kader van de oproep **Groene Rand** door ANB en ABB Team Vlaamse Rand ontvingen projecten in Merchtem (Langeveld-Terlinden), Beersel (Neerdorp), Vilvoorde (Keelveld), Affligem (Bremtbos) en Zaventem (Troostbosje) in totaal 1,1 miljoen euro aan Vlaamse subsidies omdat ze bijdragen tot toegankelijk groen en groene verbindingen tussen woongebieden en groenpolen. De projecten zijn goed voor 15.797 bijkomende bomen en 12 ha natuur.
- Amazon doneert, via haar Right Now Climate Fund, 1,1 miljoen euro aan de realisatie van het **Nationaal Park Brabantse Wouden**. 'Amazon kiest voor een sterk samenwerkingsverband dat een ernstige inspanning wil leveren inzake biodiversiteit', aldus Zuhail Demir (N-VA), minister van Milieu. De middelen zijn bestemd voor investeringen in natuur (25%), landbouw (20%), inclusie en verbreding (20%), en innovatie en wetenschap (35%).
- Vastgoedvennootschap Fremoluc en Association de promotion des Droits Humains en des Minorités trekken naar Grondwettelijk Hof tegen het **decreet over wonen in eigen streek**. Dit decreet geeft lokale besturen van 95 gemeenten, waaronder alle randgemeenten, de mogelijkheid om kavels of woningen voor te behouden voor mensen die een band hebben met de gemeente. Lokale besturen kunnen de grondaankoop ook deels voor hun rekening nemen.
- In de Brusselse regering zijn de ministers Sven Gatz (Open VLD), bevoegd voor Financiën, en Alain Maron (Ecolo) het oneens over het indienen van een beroepsprocedure tegen de nieuwe **omgevingsvergunning voor Brussels Airport**. Volgens Maron komt de vergunning niet tegemoet aan de bezwaren van de Brusselse regering; Gatz vindt dat de vergunning op een aantal punten beter is dan de huidige.
- De Hoge Gezondheidsraad pleit ervoor om **nachtvluchten** op Brussels Airport te verbieden. Uit analyses over gezondheidseffecten van geluidshinder en luchtvervuiling lopen, volgens de raad, op dit ogenblik minstens 160.000 omwonenden een verhoogd risico op negatieve gezondheidseffecten zoals een verstoorde slaap, verminderde longfunctie en veranderingen in hartritme.
- De **nieuwe verkeersborden** waarmee **Linkebeek** de 30 km/u limiet aangeeft op zijn grondgebied zijn gedeeltelijk eentalig Frans en vormen daarom mogelijk een inbreuk op de taalwetgeving. In antwoord op schriftelijke vragen van parlementsliden Jeroen Tiebout (N-VA) en Klaas Sloopmans (VB) laat Vlaams minister Rutten (Open VLD) weten dit te zullen onderzoeken.
- Provinciegouverneur Jan Spooen schrapt **het nieuwe logo van Sint-Genesius-Rode** omdat de voorrang van het Nederlands onvoldoende duidelijk is. Het lokale bestuur tekent beroep aan bij de Raad van State.
- Vilvoorde en Machelen vragen, samen met de stad Brussel, aan de Vlaamse overheid om werk te maken van een **snelle waterbus** voor woon- en werkverplaatsingen op het kanaal tussen het Asiat Park in Vilvoorde en Metro IJzer in Brussel.
- De Vlaamse regering en Haviland hebben met een overeenkomst voor de **zone Westrode** langs de A12 in Meise een einde gemaakt aan decennia buurtprotest en juridische strijd tegen industriële plannen voor dit gebied. Vlaanderen koopt van Haviland 60 ha en herbestemt dit als open ruimtegebied voor landbouw, natuur en bos. De resterende 20 ha wordt ontwikkeld als kmo-zone met focus op lokale bedrijven. ●

TEKST Luc Vanheerentals – FOTO David Legrève



🕒 Peter Van den Berge

Verbroedering/verzustering in de Rand

Water en wijn

Heel wat gemeenten in de Rand zijn verbreederd of verzusterd met andere gemeenten of steden in het buitenland. Hoe ontstaat een zogenaamde *jumelage*? En vooral: hoe hou je die band tussen steden en gemeenten in stand?

TEKST Joris Herpol – FOTO Filip Claessens

Met vallen en opstaan', geeft voorzitter Peter Van den Berge van het Verbroederingscomité uit **Overijse** toe. Overijse is verbreederd met maar liefst vijf gemeenten: Bacharach (Duitsland), Bruttig-Fankel (Duitsland), Lecco (Italië), Mâcon (Frankrijk) en Modra (Slovakije). 'We hebben allemaal de druiventeelt en water gemeen', zegt Van den Berge. 'Overijse ligt aan de IJse en ook onze vijf verbroederingsgemeenten liggen in de buurt van water.'

Hechte banden

De eerste verbroedering kwam er in 1958 met Bruttig-Fankel. Daarna volgden de andere steden en gemeenten, en in 1994 kwam het Slovaakse Modra er als laatste bij. Dat gebeurde na de val van de Berlijnse muur naar aanleiding van de oproep van Europa om de banden met landen uit het vroegere Oostblok aan te halen.

'Zo'n verbroedering groeit met de tijd. We leggen contacten op verschillende vlakken:

cultuur, sport, toerisme, economie,... Vanuit het verbroederingscomité stimuleren we verenigingen met een kleine premie om de contacten warm te houden. Het is meer een symbolisch bedrag, want zo'n vriendschapsband wordt eigenlijk gesmeed tussen mensen die er zich graag voor inzetten. Alles hangt daarbij af van persoonlijke contacten. En dat gaat met vallen en opstaan.'

Elke zomer worden we uitgenodigd op de wijnfeesten in Bruttig-Fankel. Het dorpje aan de Moezel telt zo'n duizend inwoners, maar tijdens de wijnfeesten in augustus neemt het inwonersaantal fors toe, want dan krijgen ze plots twee- tot driehonderd Overijzenaren, waaronder onze vendeliers en heel wat leden van de muziekverenigingen, op bezoek om mee te vieren. We overnachten op hotel of bij gastgezinnen. Dat laatste schept natuurlijk een hechte band. De ontmoetingsmomenten tussen inwoners en verenigingen van de verbroederingsgemeenten worden vaak tijdens speciale gebeurtenissen georganiseerd. Zo worden wij tijdens de feesten aan het Comomeer uitgenodigd in Lecco. Onze badmintonclub gaat er naartoe om deel te nemen aan toernooien. Omgekeerd komt de badmintonclub van Lecco naar hier voor internationale clubbijeenkomsten.'

Spontaan

Een stedenband aangaan, is één zaak, maar die onderhouden, is nog iets anders. 'Dat gebeurt spontaan', zegt Van den Berge. 'Zo maken heel wat Overijzenaren bijvoorbeeld een tussenstop in het Franse Mâcon als ze op vakantie trekken naar het zuiden. Ze kennen er heel wat inwoners persoonlijk en door die bezoeken blijven de vriendschapsbanden bestaan. De afstand tussen de twee verbroederingsgemeenten speelt natuurlijk wel een rol. Zo is het eenvoudiger om Bruttig-Fankel te bezoeken op 300 km van Overijse dan Lecco in Lombardije, op meer dan 800 km

van hier. Omgekeerd komen inwoners uit onze vijf verbroederingsgemeenten naar onze Druivenfeesten. Dat is telkens een hartelijk weerzien, waarbij ook een goed glas wijn hoort. In Den Bonten Os hebben we onze eigen *verbroederingskelder*. Daar worden flessen wijn uit onze vijf verbroederingsgemeenten bewaard. Ze worden enkel ontkurkt bij speciale gelegenheden, zoals tijdens de Druivenfeesten.'

Verskillende generaties

Ook een kleine gemeente als **Linkebeek** onderhoudt warme contacten met andere

“ We overnachten op hotel of bij gastgezinnen. Dat laatste schept natuurlijk een hechte band.

Europese gemeenten. 'In het kader van het project Europese Gemeenten werd in 1981 een verzusteringscharter ondertekend tussen Linkebeek en Saint-Lambert-du-Lattay in Frankrijk', zegt mede-coördinator van de verzusteringsevenementen Damien Blanchard. 'In 1995 kwam er de verzustering bij met het pittoreske dorpje Kenton in Devon Groot-Brittannië. En zo worden elke twee

jaar officiële ontmoetingen georganiseerd tussen onze inwoners, afwisselend in Kenton, Saint-Lambert-du Lattay en in Linkebeek. Dit jaar zijn wij aan de beurt. In mei organiseerden we opnieuw een verzusteringsweekend met een 30-tal families uit Saint-Lambert-du Lattay en verschillende inwoners uit Kenton. Zij werden hier ontvangen door 40 gast-families. Omgekeerd bezoeken we vanuit Linkebeek met een hele groep inwoners onze zustersteden. Mijn ouders hebben dat ook altijd gedaan en zo blijven de vriendschapsbanden over de verschillende generaties en families heen bestaan.'

Beleefde brief

Maar het is niet altijd even vanzelfsprekend om stedenbanden te onderhouden. Zo gingen **Meise** en het Nederlandse Waalre in 1980 een verbroedering aan. Eind 2015 liet het bestuur van Waalre echter weten dat het de formele stedenband met Meise opzegt. 'De contacten zijn minimaal, en dus is een officiële verbroedering niet nodig', klonk het in een beleefde brief. Ere-burgemeester van Meise Marcel Belgrado erkende toen dat 'een verbroedering van onderuit moet komen en dat de contacten in de loop der jaren waren verwaterd.' ●

EN Forging cross-border ties

A significant number of municipalities in the Rand maintain twinning or sister city relationships with counterparts abroad. How do these relationships come about? And more importantly, how do you maintain the bond between cities and municipalities?

Overijse established its first twinning relationship in 1958 with Bruttig-Fankel. This was followed by four others, most recently with the Slovakian town of Modra in 1994. The Modra partnership came about after the fall of the Berlin Wall, in response to the European call to strengthen ties with countries of the former Eastern Bloc. 'Twinning relationships like this flourish over time. While the twinning committee encourages associations to maintain close ties, the true bond of friendship is forged between the people themselves.'

MIDDENIN



Tuinprincipe 6

Misschien komt er een warme, droge zomer aan? Misschien een natte, frisse variant. Of iets daar tussenin? Wie zal het zeggen? Hoe dan ook: het is een basisregel dat we voor een goed werkende sponsbodem zorgen, zodat we onze siertuin nooit hoeven te gieten. Dat lukt het best wanneer je er op let dat de bodem zoveel mogelijk bedekt is. Dat kan met mulch of compost, maar even goed met levende planten die je in etages aanbrengt. Zo kan je zorgen voor een plantenlaag die tot vijftig centimeter hoog uitgroeit, in combinatie met soorten die respectievelijk ongeveer een meter en anderhalve meter halen.

Daardoor droogt de bodem nooit uit, ook niet als het een maand aan een stuk niet zou regenen. Het omgekeerde stelt evenmin problemen. Bij kletsnat weer verwerkt diezelfde bodem de grote waterhoeveelheden door ze te laten doorsijpelen naar de ondergrond. Dat is altijd een welgekomen aanvulling van de grondwatertafel.

Als je planten er gezond bijstaan, komen er bijen, zweefvliegen, vlinders en ander fraais op af. Daar vinden ze voldoende kwaliteitsvol voedsel voor zichzelf en hun nakomelingen. Dat is meer dan nodig in deze tijden van schaarste op het terrein, zowel in stedelijk gebied als op het platteland. Het is een nobel doel de lokale soorten zoveel mogelijk te ondersteunen, want veel soortengroepen hebben het moeilijk in tijden van wilde bloemenschaarste.

Slotsom: als je bodem helemaal in orde is, hoef je je geen zorgen te maken om water. Alle soorten, zowel onder- als bovengronds, kunnen dan tegen een stootje en zo heb je je tuin helemaal *klimaatproof* gemaakt. Weer of geen weer, je hebt er verder geen omzien naar terwijl alle soorten zich in optimale omstandigheden ontwikkelen terwijl je er bijstaat. ●

TEKST Herman Dierickx

‘Op **Couleur Café** heb ik me altijd het best vertegenwoordigd gevoeld’

Zijn langspeeldebuut voorstellen op **Couleur Café**, het festival dat hij als kind van de diaspora met zijn ouders bezocht, het is opnieuw een stap in de carrière van Swing. De zanger en rapper was bij de Brusselse hiphopcrew **L’Or du Commun** altijd de minst serieuze. **Au revoir Siméon** zorgt voor een kentering.

TEKST Tom Peeters – FOTO Filip Claessens



Het is een gemoedelijk op- en aflopen in de studio van Labrique, op de grens van Elsene met Etterbeek. De Brusselse rapper Swing, pas terug van drie concerten in Canada, kent zijn weg hier. De jetlag verbijstend plaveit hij zich in een fauteuil om het te hebben over *Au revoir Siméon*, zijn debuutalbum dat eind vorig jaar verscheen en waardoor we nu ook zijn voornaam kennen.

Siméon Zuyten werd in 1991 in Brussel geboren als kind van een Belgische vader en een Rwandese moeder. ‘Een echte avonturier’, noemt hij zijn vader, die zijn burgerdienst deed in de voormalige Belgische kolonie. ‘Later heeft hij er lesgegeven in een school, wiskunde en sport. Toen heeft hij mijn moeder leren kennen. Hij is met haar en mijn zus in een omgebouwde Unimog-truck naar België gereden. Daar groeiden we op in de buurt van Soignies. Maar omdat de familie van mijn vader afkomstig is uit Brussel kwam ik er vaak. Meestal vertoefde ik dan in het gezelschap van mijn neef Félix, die even oud is. Samen begonnen we teksten te schrijven en te rappen over instrumentals van pakweg A Tribe Called Quest en andere Amerikaanse hiphopacts uit de nineties. Hij introduceerde me ook bij Jim van Labrique, en uiteindelijk ook bij Loxley en Primero, de rappers waar we in 2012 de hiphopcrew L’Or du Commun mee begonnen. Zelf maakt hij intussen deel uit van Le 77, een andere Brusselse hiphopact.

Luchtig

Het was het begin van een creatieve periode, al beseft Swing niet direct dat hij met zijn passie ook zijn kost zou gaan verdienen. ‘Ik maakte intussen gewoon mijn studies medische biologie af aan de ULB. Eigenlijk hadden we toen een gebrek aan lokale voorbeelden die ons toonden dat we in Brussel aan een muzikale loopbaan konden timmeren. Ons grote geluk was dat de bezigheid waar ik al mijn tijd instopte later zou ontploffen: hiphop wordt tegenwoordig zowat overal beschouwd als de nieuwe popmuziek. Mocht ik pakweg een fervent schaker zijn geweest, was me dit niet overkomen. (lacht) We kregen snel optredens, ook al hadden we geen album uit. We speelden overal waar we konden. Uiteindelijk zou Swing het laatste crewlid van L’ODC worden dat aan een solocarrière begon. ‘Ik had die tijd nodig om te groeien, alsof het leven mij eerst moest bewijzen dat het echt kon. In het begin was er de angst voor het onbekende. Ik hield het liever luchtig.’

Op tournee als *backeur* (rechterarm naast het podium die eventueel vocale ondersteuning biedt) van Roméo Elvis had hij al gezien in welke richting een solocarrière hem kon leiden. ‘Ik was onder de indruk van Roméo’s creatieve partnerschap met producer Le Motel. De sfeer van hun muziek was minder feestelijk dan bij L’ODC. Hun producties klonken persoonlijk en vaak ook somber. Als je nu naar hun debuut *Morale 2* luistert, kan je

alleen maar besluiten dat ze hun tijd vooruit waren. Tijdens die tournee heb ik gestolen met mijn ogen en mijn oren en Le Motel stond me met woord en daad bij als hij zag dat ik in de coulissen aan het schrijven was. Zo is mijn eerste solo-EP *Marabout* ontstaan. De track *Rivage* sloeg meteen aan, zodat ik met *ALT F4* een opvolger kon maken.’ Maar toen kwam covid en was Swing haast elke dag in de kantoren van Labrique te vinden.

Studio

‘De mensen achter het label en management, die ook jong talent zoals CRC, Osmose, eugene en NUPS3E begeleiden, zijn jeugd-vrienden’, vervolgt Swing. ‘Toen we pas begonnen met L’ODC, organiseerden ze feesten waarop ze ons konden boeken. Ze vergezelden ons naar concerten, bouwden contacten op en werden langzaamaan onze managers. Omdat er tijdens de lockdown niets te doen was, zijn ze hier een studio beginnen bouwen, en ik kwam meehelpen. Was dit vroeger vooral een plek waar ik binnenviel om wat te chillen en bij te praten, dan kom ik hier nu naartoe om te creëren. Het voordeel is dat zo het werken in de studio gedemystificeerd wordt. Vroeger moesten we onze uren tellen, met alle druk van dien. Nu zijn we op ons gemak.’

Enter *Au revoir Siméon*, dat grotendeels hier werd opgenomen en een belangrijke wending symboliseert in het leven van de

rapper, die een lange relatie op de klippen zag lopen en geconfronteerd werd met zichzelf. 'Die titel was een krachtige manier om afscheid te nemen van mijn onschuld. Mijn artiestennaam Swing koos ik jaren geleden als tiener, maar ik ben trots op mijn echte naam. Op mijn Instagram prijkt tegenwoordig Swing Siméon. Die openheid, die veel hiphopartiesten tegenwoordig kenmerkt, is er omdat er in vergelijking met vroeger veel minder codes zijn waar je je als rapper zagezegt aan moet houden.' Je mag het over je diepste gevoelens hebben. Zo kom je op het album zowel een geluidsopname van zijn vader tegen als een eerbetoon aan zijn moeder. 'Op 2:22 realiseerde ik me dat ik moest stoppen met zelfmedelijden, want wat moet mijn moeder dan zeggen? Zij is op 20-jarige leeftijd naar Europa gekomen en stond voor veel hetere vuren. Die gedachte werkte helend. De muziek die ik nu maak representeert veel beter de gemoedstoestand waarin ik me bevind. Ik wil niet meer gewoon creëren om te creëren. Het mag resoneren met mijn leven.'

Tableau

In Magritte beschrijft Swing zijn leven als was het een surrealistisch tableau van de gelijknamige Belgische schilder waarin het niet duidelijk is of het nu licht of donker is. 'Ja, ik was een beetje de weg kwijt.' In het bozere Mafia legt hij de maatschappij, waarin hij de politie meer vreest dan de georganiseerde misdaad, een spiegel voor. Maar ook als hij kwaad is, blijft zijn zoetgevooid stem intact. 'Ik ben opgegroeid met die melodieuze rap. Mijn moeder luisterde naar de Fugees. Mijn producer Crayon houdt van gospel en soul. Ook eigentijdse artiesten zoals Smino en zelfs Kendrick Lamar laten zingend in hun ziel kijken.'

Nu L'ODC even de pauzeknop induwde, ligt de focus op zijn solocarrière, met straks een homeconcert op Couleur Café als voorlopige apotheose. 'Als kind van de Afrikaanse diaspora was het festival altijd heel belangrijk voor me. Eerst ging ik er met mijn ouders naartoe, later met mijn vrienden. Het roept veel jeugdherinneringen op, zowel qua line-up als sfeer. Een concert van Ziggy Marley maakte veel indruk op me. Ik werd er smoorverliefd op Nneka. (*Jacht*) Ik herinner me de geuren en de kleuren, het Afrikaanse eten. Als métisse resoneert het nog meer. Het is altijd het evenement geweest waarop ik me het best vertegenwoordigd voelde.' ●

28 TOT 30 JUN

Couleur Café

Brussel, Atomiumsquare, www.couleurcafe.be



Melodieën, treinen en zijn schoonzus

De strijkers van het Desguin Kwartet dompelen je onder in het intrigerende leven van de Tsjechische componist Antonín Dvořák, die in de huid van Ivan Pecnik zijn zielenroerselen deelt.

TEKST Tom Peeters - FOTO Desguin Kwartet

Het is een traditie voor het Antwerpse strijkensemble en pianist Floristan Bataillie om samen met een acteur-verteller onder te duiken in de leef- en gevoelswereld van een belangrijk figuur uit de kunstgeschiedenis. Werd er met Stefaan Degand en Vic De Wachter al in de artistieke ziel gepeuterd van de Franse dichter Paul Verlaine en de Russische componist Pjotr Tsjaikovski, dan is het nu de beurt aan Ivan Pecnik die Antonín Dvořák (1841-1905) vertolkt.

Op een wolk

Dat de broers Ludovic en Floristan Bataillie geboeid zijn door de muziek van de Tsjechische componist is een understatement. Toen Ludovic live kennismakte met Dvořáks negende symfonie *Uit de Nieuwe Wereld* zag hij voor het eerst een toekomst als professioneel muzikant. 'Ik was dertien en we waren op gezinsuitstap in Praag. De passie bij de muzikanten en de dirigent in de mythische Rudolfinum-schouwburg droop er zo van af dat ik op een wolk naar buiten liep.' Florestan, die enkele jaren ouder is, kan dat alleen maar beamen. 'Toen het Brussels Philharmonic het stuk onlangs in Flagey speelde, zag ik het publiek tijdens de finale opnieuw uitzinnig worden. Het is zo goed gecomponeerd dat het geen minuut verveelt.' Voor de gelegenheid vroegen de broers hun vader om het trage deel van de symfonie te bewerken voor kamerbezetting.

Rond de bandopnemer

Ook Pecnik is een grote fan. 'Ik kon zijn melodieën van kindsbeen neuriën. De liefde voor klassieke muziek kreeg ik mee van mijn vader. Om het plezier van het luisteren niet te onderbreken, zaten we thuis rond een grote bandopnemer gekluisterd. Ik zie de bruine spoelen van BASF nog voor me.' Dat het meer dan nostalgie betreft was de broers duidelijk. 'Meer nog dan een acteur die mooi kan vertellen, kiezen we telkens iemand die hetzelfde vuur voelt branden voor een thema of

een componist. Ivan is ter voorbereiding van de voorstelling een week naar Praag geweest.' Een extra troef, want ook liefhebbers die Dvořáks *American Quartet*, misschien wel het meest uitgevoerde strijkkwartet aller tijden, of zijn *Piano Quintet* kennen, weten hoogstens dat de wat introverte componist bezeten was door treinen.

Familie, fruitbomen en duiven

'Terwijl ik er zijn huizen bezocht en briefwisseling inkeek, ontdekte ik een gelaagde gevoelswereld,' zegt Pecnik. Er is de verliefdheid die Dvořák koesterde voor zijn schoonzus. 'Muzikaal komt die tot uiting in het strijkkwartet *Cipressen*. Ik denk ook aan de reizen, waarmee hij zijn tijd ver vooruit was, en het conservatorium dat hij oprichtte in New York. Daar versmolt hij zijn muzikale taal met die van de Native Americans en de negrospirituals, en inspireerde hij tal van filmcomponisten. In elitaire kringen werd vaak smalend gedaan over die volkse invloeden. In Wenen was het zelfs even verboden om zijn muziek uit te voeren. Als componist van het Boheemse platteland vond men hem te minnetjes. Vrije geesten zoals Brahms keken daar doorheen en gaven hem wel kansen.

'Hij was een minder getormenteerde ziel dan Beethoven of Tsjaikovski,' vult Florestan aan. 'Naast een muzikaal genie bleef hij een gewone man die belang hechtte aan zijn familie, zijn fruitbomen en zijn duiven.' Met als belangrijkste afwijking zijn liefde voor treinen. 'Ooit bekende hij dat hij al zijn composities zou inruilen voor de uitvinding van de locomotief,' zegt Pecnik. 'Het gevoel van totale harmonie dat anderen aan een beekje in de natuur vinden, voelde hij in een station. Hij sprak er kruiers en perronchefs aan, noteerde zijn overstappen in een boekje en was trots als hij een traject 20 minuten sneller kon afleggen dan gewoonlijk. In de voorstelling vergelijken we de machinatie van een locomotief en een orkest, met duizenden onderdeeljes die goed moeten zitten om vooruit te komen.' ●

ZA - 1 JUN - 20.30

Dvořák, mijn land of mijn liefde

Ivan Pecnik, Florestan Bataillie & Desguin Strijkkwartet

Overijse, CC Den Blank, 02 687 59 59

43 jaar Gordel

Op zondag 1 september trekt de Gordel door de Rand. Wat in 1981 begon als een politiek burgerinitiatief met sportieve inslag, is nu eerder een sportief evenement met politieke bijklank. In de jaren negentig en tweeduizend was het ook een massa-evenement dat zijn gelijke niet kende. Gordels vast voor een terugblik.

TEKST Michaël Bellon – FOTO Filip Claessens

De Gordel is een sportief evenement dat al meer dan veertig jaar het ‘groene Vlaamse karakter’ van de Rand wil benadrukken. Wat vandaag nog steeds een vaste afspraak op de evenementenkalender is, begon ooit als een kleinschalig vrijwilligersevenement, maar het was ook jarenlang een groot mediagebeuren met festivalallures, veel bekende Vlamingen, gadgets, Gordelliedjes, live-uitzendingen én sabotageacties.

Egmontakkoord

Het was de toenmalige minister van Cultuur Frans Van Mechelen die begin jaren zeventig met een citaat uit Max Havelaars boek *Multatuli* naar de regio rond Brussel verwees ‘als een gordel van smaragd’. Hij doelde daarmee op het groene karakter van de streek, maar gaf de ‘smaragd’ ook de vorm van cultuurcentra die de Vlaamse aanwezigheid in de regio moesten ondersteunen. Zo openden in 1973 Cultuurcentrum Westrand Dilbeek en CC Strombeek, en werd in Dworp jeugdcentrum Destelheide ingeplant.

Dat ook de Gordel zelf een instituut zou worden, kon toen niet worden vermoed. Communautair was er in de jaren zeventig nog heel wat aan de hand dat invloed op de Rand zou hebben. Zo onderhandelde eerste minister Leo Tindemans in 1977 het beruchte Egmontpact met de partijvoorzitters van zijn meerderheid, waar behalve christendemocraten en socialisten ook de communautaire partijen Volksunie (VU) en FDF (nu DéFI) deel van uitmaakten. Zij wilden België federaliseren door van de drie cultuurgemeenschappen volwaardige deelstaten te maken. Ook het tweetalige kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde, de communautaire achilleshiel, zou daarbij gesplitst worden. Om die splitsing voor de Franstaligen verteerbaar te maken, zouden de inwoners van de zes faciliteitengemeenten zich permanent (en van heel wat andere gemeenten in de Rand rond Brussel voor een periode van 20 jaar) ‘fictief’ in een Brusselse gemeente mogen inschrijven, zodat zij daar hun administratieve, fiscale en gerechtelijke dossiers in het Frans

konden afhandelen en er op Franstalige lijsten konden blijven stemmen. In tegenstelling tot de Vlaamse onderhandelaars vonden vele Vlaamse bewoners en belangengroepen in die gemeenten deze prijs voor een splitsing te hoog. Ook grondwettelijk stuitte de regeling op bezwaren. Het akkoord verviel en op 11 oktober 1978 meldde Tindemans aan het parlement dat hij de grondwet geen ‘vodge papier’ vond, en aan de koning het ontslag van zijn regering zou vragen.

Eerste Gordel in Rode

De federalisering en de splitsing van BHV gingen in de koelkast, maar de mobilisatie tegen het Egmontakkoord genereerde ondertussen wel een soort Rand-gevoel van Overijse tot Dilbeek. Zo bedacht KLM Cargo-topman Herman Brijssinck in 1978 in die laatste gemeente de slogan ‘Waar Vlamingen THUIS zijn’, die gepaard ging met tal van acties. Daarop

“ **Begin jaren negentig was de Gordel het grootste ééndagsevenement in Vlaanderen, groter dan het muziekfestival Torhout-Werchter.**

vroegen andere Vlaamsgezinden, zoals journalist Marc Platel uit Kraainem en dokter André Lermiaux uit Drogenbos, om de faciliteitengemeenten niet te vergeten. Samen zetten ze in 1980 met ‘Wij houden van alle mensen die het Vlaamse karakter van onze gemeente eerbiedigen’ een nieuw actieplatform op. Met een hartje als logo, met de hulp van vrijwilligers, en met crowdfundingacties-avant-la-lettre verspreidden zij bierviltjes, kaarsen, paasbloemen, meetlatten in scholen, speculazen in woonzorgcentra en koeken hartjes in winkels. Allemaal om het Vlaamse karakter van de hele Rand uit te dragen. En omdat niet iedereen in de rest van Vlaanderen die Vlaamse Rand rond Brussel kon situeren, werd op een vergadering in Sint-Genesius-Rode beslist om een fietstocht te organiseren langs achttien randgemeenten,

FR Les 43 ans du Gordel

Le dimanche 1er septembre, le Gordel traversera le Rand. Ce qui commença en 1981 comme une initiative politique civique à connotation sportive est aujourd’hui plutôt un événement sportif à connotation politique. Dans les années 1990 et 2000 le Gordel fut également un événement de masse sans pareil. Bouclez vos ceintures pour une rétrospective. Depuis plus de 40 ans cet événement sportif cherche à mettre en valeur le ‘caractère vert et flamand’ du Rand. Ce qui aujourd’hui encore est un rendez-vous annuel incontournable démarra comme un petit événement bénévole. Toutefois, pendant de nombreuses années, il s’agissait d’un grand événement médiatique aux allures de festival, avec de nombreuses célébrités flamandes, et accompagné de gadgets et de chansons. Sans oublier ces retransmissions en direct ainsi que ces actions de sabotage.



waaronder de zes faciliteitengemeenten. Rode was op dat moment de enige faciliteitengemeente met een Vlaamse meerderheid, en de plaatselijke Wielertoeristenclub De Hoek zou helpen. Op die manier ging op 27 september 1981 in Rode de eerste Gordel van start. Met een korte lokale tijdrit, en een lange tocht van 100 km langs 18 gemeenten. Het aantal deelnemers werd achteraf met een knipoog vastgelegd op 1302.

Massa-evenement

De Gordel verbond dus sport met politiek. Begin jaren tachtig kwam het wielertoerisme namelijk sterk opzetten. Bloso, de voorloper van Sport Vlaanderen, was het initiatief genegen en riep de eerste Gordel uit tot een Sport+klassieker, een titel die voor wedstrijden met traditie en impact was weggelegd, zoals de Dodentocht. Het tweede jaar werd de samenwerking uitgebreid, en vanaf 1983 nam Bloso de organisatie steeds meer over.

Ondertussen stortten ook de Vlaamse media en showbizz zich op het evenement. Het zou nog wel tot 1987 duren eer Will Tura met *Gordelen moet je doen* het eerste officiële Gordellied zou inzengen; in 1981 was zangeres en deelnemster van het Eurovisiesongfestival Micha Marah al bereid gevonden de zes faciliteitengemeenten te steunen met het nummer *Ik hou van alle zes*, dat ook op de eerste Gordel werd gezongen. Micha Marah zat toen op een tandem samen met de Rodense schepen Herman Wauters, de vader van Koen en Kris Clouseau Wauters, die op hun kinderfietsje zouden hebben meegereden, later jobstudent waren op het Gordelsecretariaat, en nog later het Gordellied van 1989 zouden inzengen. Ook Bart Kaëll,

Isabelle A, Gert en Samson, K3, Margriet, Helmut Lotti en de onvermijdelijke Bart Peeters zongen in de loop der jaren Gordelliederen. Vanaf 1986 ging Radio 2 vier uur live op antenne van op de Gordel, nieuwsuitzendingen en dagbladen besteedden ruim aandacht aan het evenement. Sponsors volgden en zorgden in de grote Gordeltrefpunten Sint-Genesius-Rode, Machelen, Overijse, Zaventem en Dilbeek voor talrijke gadgets. Zo ging het aantal deelnemers onafgebroken in stijgende lijn tot aan de recordeditie van 1993, toen liefst 112.655 mensen deelnamen aan één van de vele wandel- of fietsparcoursen met uitlopers tot in de Vlaamse Ardennen, of keken naar de populaire optredens op één van de grote podia. Daarmee was de Gordel begin jaren negentig het grootste ééndagsevenement in Vlaanderen, groter dan het muziekfestival Torhout-Werchter. Alleen het slechte weer kon de pret bederven. Van 1994 tot 1998 volgden 'regenjaren' die het enthousiasme wat temperden.

Oorspronkelijk elan

Zo bood de Gordel voor elk wat wils en werd het Vlaamse karakter van het evenement gaandeweg ook breder geïnterpreteerd. Nadat het Sint-Michielsakkoord in 1993 uiteindelijk van België een federale staat had gemaakt, in 1995 de provincie Vlaams-Brabant was ontstaan, en in 1996 vzw 'de Rand', die vanaf 1998 de gemeenschapscentra bij de organisatie van de Gordel betrok, was Vlaanderen institutioneel ook al stevig verankerd in de Rand. Het meer dan 100 km lange Gordelparcours rond de hoofdstad werd zelfs een permanent bewegwijzerd fietspad.

In de loop der jaren namen ook veel

Franstaligen deel aan de Gordel, al werd deze jaarlijkse 'sportieve 11 juli' politiek gezien toch nooit echt door hen gesmaakt. Terugkerende tegenacties van schimmige figuren die het parcours met spijkers bestrooiden of de bewegwijzering 'aanpasten', werden ook een soort sport. Ooit kwam een groep wandelaars zo in Hoeilaart op de pechstrook van de E411 terecht.

Een laatste grote politieke opstoot was merkbaar tussen 2002 en 2010. Dat laatste jaar werd gemarkeerd door de dertigste Gordel én de val van de regering Letermé om de uitblijvende splitsing van BHV. Zo bleef de Gordel tot de splitsing in 2012 een vaste afspraak voor politici die de 'onverwijilde splitsing' eisten.

Nadien zocht de Gordel, met privépartner Flanders Classics, naar vernieuwing. Het vervelde tot het Gordelfestival, een feest met optredens in het provinciedomein van Huizingen. De klemtoon lag eerder op de sportieve en toeristische troeven van de regio. Daarom besloten bestuurders en oude en nieuwe vrijwilligers van de Rand enkele jaren geleden een werkgroep op te richten om het vrijwilligerselan van de begindagen terug te brengen, en de klemtoon op het groene en het Vlaamse karakter te herbevestigen. Vorig jaar namen 26.000 mensen deel aan de Gordel, die terug Gordel noemt. Dit jaar worden er minstens even veel verwacht voor een programma vol wandelingen, fietstochten, een gravelparcours, aandacht voor urban sports en G-sport, optredens en randanimatie in het trefpunt in Huizingen en focusgemeente Dilbeek. ●

 www.degordel.be

PODIUM

THEATER

DO - 13 JUN - 20.30

Grind

Kommil Foo

Wemmel, GC de Zandloper,
02 460 73 24

KIDS

ZO - 2 JUN - 10.30

Brave (+8j)

familiefilm

Kraainem, GC de Lijsterbes,
02 721 28 06

ZO - 2 JUN - 15.00

Spirals (+4j)

Tim Oelbrandt

Linkebeek, GC de Moelie,
02 380 77 51

ZO - 9 JUN - 10.30

Don & DJ:

Vrienden voor het leven (+6j)

familiefilm

Tervuren, CC De Warandepoort,
02 766 53 47

28 TOT 30 JUN

Cirkerie

Circusfestival

Zaventem, Park Mariadal,
02 307 72 72

ZO - 23 JUN - 11.00

Buurt op Stelten (+2,5j)

familiefestival

Alsemberg,
natuurpark Alsembergse Beemd,
02 359 16 00

HUMOR

VR - 21 JUN - 20.30

Coach

Arnout Van Den Bossche

Overijse, CC Den Blank,
02 687 59 59

ZA - 22 JUN - 20.30

Goe Genoeg

Amelie Albrecht

Overijse, CC Den Blank,
02 687 59 59



🎧 Spirals (+4j) (2/6)

LITERATUUR

ZO - 2 JUN - 10.30

Toni Coppers

Schrijvers op Zondag

Zaventem, CC De Factorij,
02 307 72 72

ZO - 2 JUN - 16.00

Josse De Pauw & Dirk Roofthoofd lezen Michel De Ghelderode

Teirlinck Tijdgenoot

Beersel, Huis Herman Teirlinck,
huisvanhermanteirlinck.be

DO - 20 JUN - 14.00

In de regen zonder paraplu

Vier vrouwen en een dichter

Dilbeek, Dil'Arte,
2 466 20 30

DANS

1 EN 2 JUN

Lost in Fantasy

L&A Dance Company

Sint-Pieters-Leeuw, CC Coloma,
02 371 22 62

ZO - 23 JUN - 15.00

AkoDoma

Slowaakse folklore

Tervuren, CC De Warandepoort,
02 766 53 47

MUZIEK

ZA - 1 JUN - 14.00

Westrand 50, Alice 100

Alice Toen, Françoise Vanhecke & Jean Van der Schueren

Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

🎧 Couleur Café - Charlotte Adigéry & Bolis Pupul (28/6 tot 30/6)





🕒 Past Lives (3/6)

28 TOT 30 JUN

Couleur Café

Brussel, Atomiumsquare,
www.couleurcafe.be

FILM

MA – 3 JUN – 14.30

Past Lives

Vilvoorde, CC Het Bolwerk,
02 255 46 90

MA – 3 JUN – 20.30

The Zone of Interest

Vilvoorde, CC Het Bolwerk,
02 255 46 90

Los Delincuentes

DI – 4 JUN – 20.00

Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

DI – 11 JUN – 19.30

Grimbergen, CC Strombeek, 02 263 03 43

DI – 4 JUN – 20.30

One Life

Grimbergen, CC Strombeek,
02 263 03 43

WO – 5 JUN – 20.00

Le pot-au-feu

Tervuren, CC De Warandepoort,
02 766 53 47

DO – 6 JUN – 14.30

Hannibal

Meise, GC De Muze van Meise,
02 892 24 40

DI – 18 JUN – 20.30

Dream Scenario

Grimbergen, CC Strombeek,
02 263 03 43

DI – 25 JUN – 20.30

All of Us Strangers

Grimbergen, CC Strombeek, 02 263 03 43

EXPO

TOT 2 JUN

Showcase Art Vlaanderen

Sint-Pieters-Leeuw, CC Coloma,
02 371 22 62

TOT 3 JUN

Liza Traen.

Paulo, Sugar Love & me
Wemmel, GC de Zandloper, 02 460 73 24

5 JUN TOT 2 SEP

Eddy Wellens.

Look at me now
Wemmel, GC de Zandloper, 02 460 73 24

9 JUN TOT 1 SEP

Openlucht fototentoonstelling

Sint-Pieters-Leeuw, CC Coloma,
02 371 22 62

TOT 16 JUN

Histoire de ne pas rire.
Het surrealisme in België

Brussel, Bozar, www.bozar.be

TOT 21 JUN

Chantal Akerman.
Travelling

Brussel, Bozar, www.bozar.be

TOT 23 JUN

James Ensor.
Maestro

Brussel, Bozar, www.bozar.be

TOT 25 JUN

KunstAs
eindejaartentoonstelling

Asse, Oud Gasthuis, 02 456 01 60

TOT 17 JUL

Barbara Debeuckelaere.
Om

Zaventem, CC De Factorij, 02 307 72 72

TOT 8 SEP

Futuromarannia.
Ukraine & Avant-Garde

Drogenbos, FeliX Art & Eco Museum,
02 377 57 22

TOT 8 SEP

Maëlle Dufour. Sonar
coproductie met Horst

Vilvoorde, Asiat Park, 02 263 03 43

TOT 3 NOV

Rebelse echo's

Gaasbeek, Kasteel van Gaasbeek,
www.kasteelvangaasbeek.be

🕒 Maëlle Dufour. Sonar (tot 8/9)

OPSTAP

ZA – 15 JUN – 19.00

Midzomerwandeling

Duisburg,
Pachthof Stroykens,
www.tervuren.be

ZO – 16 JUN – 14.00

Dilbeek ontdekken met
Wivina & Emware

Dilbeek,
ingang Wivina-abdij,
02 466 20 30



ZO - 23 JUN - 9.30

**Door plateau en vallei
in Terlanen**Overijse,
Vrijtijdscentrum Kamp Kwadraat,
02 687 59 59**VARIA****Kijk ik fiets!**

ZO - 2 JUN - 10.00

Sint-Pieters-Leeuw, CC Coloma,
02 371 22 62

ZO - 9 JUN - 10.00

Kraainem, GC de Lijsterbes,
02 721 28 06

VR - 14 JUN - 16.00

Nerorock afterworkHoeilaart, GC Felix Sohie,
02 657 05 04

ZO - 23 JUN - 14.00

Gratis rondleiding RozentuinSint-Pieters-Leeuw, CC Coloma,
02 371 22 62

ZO - 30 JUN

Kermis onder de LindeboomSint-Pieters-Leeuw, CC Coloma,
02 371 22 62

🕒 Rozentuin Sint-Pieters-Leeuw (23/6)



Code rood voor foute tradities

In gemeenschapscentrum de Lijsterbes in Kraainem is de Filmclub toe aan de laatste vertoning van dit seizoen. De film die de eerste zondagochtend van juni wordt vertoond is *Brave*, een animatiefilm over een dappere prinses die haar eigen weg wil gaan.

TEKST Michaël Bellon

Brave was in 2012 de eerste film die voortkwam uit de samenwerking tussen Disney en de bekende Pixar Studios, die eerder pareltjes als Toy Story, Finding Nemo, Wall-E en UP had gemaakt. De film liet een frisse wind waaien door de traditionele sprookjescatalogus van Disney. Een frisse wind die in dit geval komt aanwaaien uit de Schotse hooglanden. Brave gaat namelijk over de Middeleeuwse Schotse prinses Merida, de dochter van koning Fergus en koningin Elinor. Zij houdt heel veel van boogschieten, en helemaal niet van het feit dat een toernooi tussen drie prinsen van andere clans moet beslissen wie van die drie met haar mag trouwen. Merida wil zelf kiezen of en met wie ze zal trouwen. Hoe zou je zelf zijn? Ze verslaat de drie prinsen bij het boogschieten, en verlaat het kasteel in ruzie met haar ouders, die boos zijn omdat Merida de tradities uitdaagt, en zo zelfs een clanoorlog riskeert te ontketenen.

Eigen weg

Zo begint een strafverhaal waarin ook rollen zijn weggelegd voor een oud vrouwtje dat

als een heks wordt aanzien, een betoverde cake, en twee bijzondere beren die wat anders doen dan broodjes smeren. Merida moet proberen om de crisis op de juiste manier op te lossen. Ze wijkt daarbij helemaal af van de brave prinsesjes die Disney in het verleden portretteerde. Haar rebelse karakter bevestigt wel het cliché over roodharigen. Regisseurs Brenda Chapman en Mark Andrews maakten van deze film over rolpatronen, waar vrouwen geen vragende partij zijn, trouwens ook een verhaal over de verstandhouding tussen moeders en dochters. De beeldende kunstenaars van Disney en Pixar lieten niets aan het toeval over om al die avonturen van mooie decors te voorzien. Met aandacht voor detail; van de textuur van de graslanden tot de motieven van de Schotse tartans.

Extraatje

De Filmclub van de Lijsterbes voorziet bij elke vertoning ook altijd in een extraatje. Na de film is er voor de aanwezige kinderen nog een leuke activiteit die bij het thema van de film past en waarbij de Nederlandse taal een rol speelt. Terwijl er wordt geknutseld, gesport of gekookt, leren anderstaligen Nederlandse woordjes bij in een niet-schoolese context. Hun ouders krijgen onder tusschen een gratis drankje in de Foyer. ●

ZO - 2 JUN - 10.30

Brave (+8j)

familiefilm

Kraainem, GC de Lijsterbes, 02 721 28 06

Door mijn lens

Om het cultuurseizoen af te sluiten vroeg RandKrant studenten fotografie van het CVO Brussel – waar huisfotograaf Filip Claessens lesgeeft – hun beeld te maken van de hedendaagse Rand. Deze maand kozen we er twee sfeerfoto's uit.



© Francis Heijvaert uit Borchtlombeek: 'Op een vroege, nevelige en zonnige ochtend reed ik met mijn motor voorbij de paardenfamilie. Ik voelde de magie van het moment. Nooit zou je vermoeden dat terwijl dit vredige tafereel zich voor mijn lens afspeelt, het verkeer achter mijn rug gewoon voorbijraast. Stilstaan en de moeite nemen om te kijken, daarvoor fotografeer ik.' ●

© Eddy Werdefroy uit Vlezenbeek: 'Deze foto nam ik oorspronkelijk voor mijn portfolio 'Kapelletjes in landelijke omgeving'. Op de achtergrond zie je een schim van de moderne architectuur van het Erasmus ziekenhuiscomplex. Een boeiend contrast met de rustieke charme van de landelijke Groene Rand. Toeval en keuze zijn cruciale elementen bij het vastleggen van dergelijke momenten.' ●





FAVORIETEN VAN

Aida Ponce
Del Castillo

MOOISTE PLEK IN MEXICO

Oaxaca, een stad met veel bezienswaardigheden.

FAVORIET GERECHT

Chiles en nogada (chilipepers gevuld met vlees en roomsaus op basis van walnoten).

MOOISTE HERINNERING AAN MEXICO

De familie-vakanties aan het strand.

bijdragen dat zo'n belangrijke wetenschappelijke mijlpaal gepaard gaat met wetgeving die misbruiken kan voorkomen. De pijlsnelle evolutie raakt aan de essentie van ons mens zijn.'

De fascinatie voor wetenschappen loopt als een rode draad doorheen haar leven. 'Waarschijnlijk zit mijn grootmoeder daar voor iets tussen. Zij was de eerste vrouwelijke piloot in Mexico. Wat een prestatie! Ik herinner mij haar als een sterke en heel warme vrouw. Alles wat zij voor mij deed, deed ze met liefdevolle aandacht. Ik raak nog steeds ontroerd als ik aan haar denk.'

Passie voor yoga

Twee keer per week geeft Ponce Del Castillo yogales in de yogaschool The Tree of Life in Tervuren. 'Het mooie aan yoga is dat het je lichaam en hoofd met elkaar verbindt. Met de oefeningen kun je rust in je hoofd genereren door je lichaam. Belangrijk is dat je je bewust bent van je lichaam en helemaal in het hier en nu treedt. Daar kan zo'n kracht van uit gaan. Het is heerlijk wanneer ik er bij mensen in slaag de deurtjes naar een groter bewustzijn te openen. Dan zie je hun vertrouwen toenemen en zie je hen groeien omdat zij beseffen dat zij meer kunnen dan zij aanvankelijk dachten.' Zelf geniet ze van de rust die yoga in haar leven brengt. 'Het is pure me-time.'

Dag van de Doden

Eén keer per jaar keert ze terug naar haar geboorteland. 'Het is hartverscheurend wanneer ik afscheid van mijn familie en vrienden moet nemen, maar België lonkt elke keer opnieuw. Niet alleen omwille van mijn boeiende job, maar ook omwille van mijn Belgische partner met wie ik ondertussen al vele jaren samen ben.' En hoewel ze ondertussen meer dan 15 jaar in België woont, zijn er nog steeds Mexicaanse gewoontes die haar nauw aan het hart liggen. 'De Día de los Muertos op 1 november is de dag waarop wij onze overledenen herdenken. Dan bouwen we een soort altaar waarop we foto's van de overledenen, etenswaren, drank en bloemen plaatsen. Er hoort ook een speciaal zoet brood met anijs en sinaas-appelschil bij. En een gedicht dat we die dag schrijven. Het mooie is dat de doden dan weer even terug onder ons zijn. Zoals mijn lieve grootmoeder.' •

'Blijf vooral vragen stellen'

Aida Ponce Del Castillo uit Tervuren pleit voor een correcte regelgeving wat betreft nieuwe technologieën. Omdat het belangrijk is dat zij de mens blijven dienen.

TEKST Nathalie Dirix - FOTO Filip Claessens

Ponce Del Castillo werkt als onderzoeker voor het European Trade Union Institute. Daarbij focust ze op de impact van nieuwe technologieën op mens en samenleving. Als advocate is ze ervan overtuigd dat wij nood hebben aan wetten die gelijke tred houden met de steeds snellere digitalisering van onze maatschappij. 'Het is cruciaal dat de mens en niet de big tech aan het roer van onze samenleving blijft staan. Wij hebben het

recht om bepaalde technologieën in vraag te stellen. Laten we dat recht gebruiken.'

Liefdevolle grootmoeder

Na haar studies rechten aan de universiteit van Mexico-Stad trok Ponce Del Castillo naar Spanje. Daar doctoreerde ze in 2004 op het onderwerp bio-ethiek. 'De wetenschap maakte het toen al mogelijk om mensen te klonen. Met mijn doctoraat wilde ik ertoe

DE 'Vor allem immer wieder Fragen stellen'

Aida Ponce Del Castillo aus Tervuren plädiert für eine angemessene Regulierung der neuen Technologien. Denn es ist wichtig, dass sie den Menschen weiterhin dienen. Ponce Del Castillo arbeitet als Forscherin für das Europäische Gewerkschaftsinstitut. Sie beschäftigt sich insbesondere mit den Auswirkungen der neuen Technologien auf Mensch und Gesellschaft. Als Juristin ist sie überzeugt, dass wir Gesetze brauchen, die mit der immer schnelleren Digitalisierung unserer Gesellschaft Schritt halten. 'Es ist von entscheidender Bedeutung, dass der Mensch und nicht Big Tech am Ruder unserer Gesellschaft bleibt. Wir haben das Recht, bestimmte Technologien in Frage zu stellen. Lassen Sie uns dieses Recht nutzen.'